

Dziennik Urzędowy

C 102 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

2 kwietnia 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

III Akty przygotowawcze

RADA

2011/C 102 E/01

Stanowisko Rady (UE) nr 7/2011 w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektyw 87/250/EWG, 90/496/EWG, 1999/10/WE, 2000/13/WE, 2002/67/WE, 2008/5/WE i rozporządzenia (WE) nr 608/2004

Przyjęte przez Radę w dniu 21 lutego 2011 r. ⁽¹⁾ 1

PL

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

STANOWISKO RADY (UE) NR 7/2011 W PIERWSZYM CZYTANIU

w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektyw 87/250/EWG, 90/496/EWG, 1999/10/WE, 2000/13/WE, 2002/67/WE, 2008/5/WE i rozporządzenia (WE) nr 608/2004

Przyjęte przez Radę w dniu 21 lutego 2011 r.

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/C 102 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 169 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje, że Unia przyczynia się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumenta poprzez środki przyjmowane przez nią zgodnie z jego art. 114.
- (2) Swobodny przepływ bezpiecznej i dobrej dla zdrowia żywności to zasadniczy aspekt rynku wewnętrznego, w istotny sposób przyczyniający się do zdrowia i pomyślności obywateli oraz mający znaczny wpływ na ich interesy społeczne i ekonomiczne.
- (3) Aby uzyskać wysoki poziom ochrony zdrowia konsumentów i zagwarantować im prawo do informacji, należy zapewnić odpowiednie informowanie konsumentów na temat spożywanej przez nich żywności. Na wybory dokonywane przez konsumentów mogą wpływać m.in. względy zdrowotne, ekonomiczne, środowiskowe, społeczne i etyczne.
- (4) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające

ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽³⁾ przewiduje, że generalną zasadą prawa żywnościowego jest zapewnienie konsumentom podstawy do dokonywania świadomych wyborów dotyczących spożywanej przez nich żywności i uniemożliwienie jakichkolwiek praktyk, które mogłyby wprowadzić konsumenta w błąd.

- (5) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym ⁽⁴⁾ obejmuje niektóre aspekty przekazywania informacji konsumentom, aby uniemożliwić działania wprowadzające w błąd i pominięcia informacji. Ogólne zasady dotyczące nieuczciwych praktyk handlowych należy uzupełnić o zasady szczegółowe dotyczące przekazywania konsumentom informacji na temat żywności.
- (6) W dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych ⁽⁵⁾ określono unijne zasady etykietowania żywności mające zastosowanie do wszystkich środków spożywczych. Większość przepisów określonych w tej dyrektywie pochodzi z 1978 r., w związku z czym konieczna jest ich aktualizacja.
- (7) W dyrektywie Rady 90/496/EWG z dnia 24 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych ⁽⁶⁾ określono zasady dotyczące

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 31.3.2009, s. 81.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 czerwca 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 21 lutego 2011 r. Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia ...

⁽³⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 276 z 6.10.1990, s. 40.

treści i prezentacji informacji żywieniowych na żywności opakowanej. Zgodnie z tymi zasadami zamieszczenie informacji żywieniowych ma charakter dobrowolny, chyba że podawana jest informacja o wartości odżywczej żywności. Większość przepisów określonych w tej dyrektywie pochodzi z 1990 r., w związku z czym konieczna jest ich aktualizacja.

- (8) Ogólne wymogi dotyczące etykietowania uzupełniono o szereg przepisów mających zastosowanie do wszystkich środków spożywczych w szczególnych okolicznościach lub tylko niektórych kategorii środków spożywczych. Ponadto istnieje szereg szczególnych przepisów mających zastosowanie do określonych środków spożywczych.
- (9) Chociaż pierwotne cele i podstawowe elementy aktualnych przepisów dotyczących etykietowania nadal obowiązują, niezbędne jest uproszczenie przepisów, aby zapewnić większy stopień ich przestrzegania i większą jasność dla stron zainteresowanych oraz w celu ich aktualizacji w taki sposób, aby uwzględnić zmiany, do których doszło w dziedzinie informacji na temat żywności.
- (10) Istnieje interes publiczny związany z zależnością zdrowia od diety i z wyborem właściwej diety dostosowanej do potrzeb indywidualnych. W białej księdze Komisji z dnia 30 maja 2007 r. „Strategia dla Europy w sprawie zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością” („biała księga Komisji”) zauważono, że podawanie wartości odżywczej jest ważnym narzędziem informowania konsumentów na temat składu środków spożywczych i pomagania im w dokonywaniu świadomych wyborów. W komunikacie Komisji z dnia 13 marca 2007 r. zatytułowanym „Strategia polityki konsumenckiej UE na lata 2007–2013 – wzmocnienie pozycji konsumentów, polepszenie ich dobrobytu oraz zapewnienie ich skutecznej ochrony” podkreślono, że umożliwienie konsumentom dokonywania świadomych wyborów jest niezbędne zarówno dla zapewnienia skutecznej konkurencji, jak i dla dobra konsumentów. Znajomość podstawowych zasad żywienia oraz odpowiednich informacji żywieniowych na temat środków spożywczych przyczyniłaby się istotnie do umożliwienia konsumentowi podejmowania takiego świadomego wyboru.
- (11) W celu zwiększenia pewności prawa oraz zapewnienia racjonalności i spójności jego egzekwowania właściwe jest uchylenie dyrektyw 90/496/EWG i 2000/13/WE i zastąpienie ich pojedynczym rozporządzeniem, co zagwarantuje pewność zarówno konsumentom, jak i przemysłowi, oraz zmniejszy obciążenie administracyjne.
- (12) W celu zachowania jasności należy uchylić i włączyć do niniejszego rozporządzenia inne horyzontalne akty prawne, a mianowicie dyrektywę Komisji 87/250/EWG z dnia 15 kwietnia 1987 r. w sprawie oznaczania zawartości alkoholu na etykietach napojów alkoholowych przeznaczonych do sprzedaży konsumentowi końcowemu⁽¹⁾, dyrektywę Komisji 1999/10/WE z dnia 8 marca 1999 r. przewidującą odstępstwa od przepisów

art. 7 dyrektywy Rady 79/112/EWG w zakresie etykietowania środków spożywczych⁽²⁾, dyrektywę Komisji 2002/67/WE z dnia 18 lipca 2002 r. w sprawie etykietowania środków spożywczych zawierających chininę oraz środków spożywczych zawierających kofeinę⁽³⁾, rozporządzenie Komisji (WE) nr 608/2004 z dnia 31 marca 2004 r. dotyczące etykietowania żywności oraz składników żywności z dodatkiem fitosteroli, estrów fitosteroli, fitostanoli i/lub estrów fitostanoli⁽⁴⁾ oraz dyrektywę Komisji 2008/5/WE z dnia 30 stycznia 2008 r. dotyczącą obowiązkowego umieszczania na etykietach niektórych środków spożywczych danych szczegółowych innych niż wymienione w dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾.

- (13) Konieczne jest określenie wspólnych definicji, zasad, wymogów i procedur, tak aby stworzyć jasne ramy i wspólną podstawę środków unijnych i krajowych regulujących informacje na temat żywności.
- (14) Aby umożliwić kompleksowe i ewolucyjne podejście do przekazywanych konsumentom informacji na temat spożywanej przez nich żywności, należy opracować szeroką definicję prawa dotyczącego informacji na temat żywności, obejmującą zasady o charakterze ogólnym i szczegółowym, a także szeroką definicję informacji na temat żywności, obejmującą również informacje przekazywane inaczej niż za pośrednictwem etykiety.
- (15) Przepisy unijne powinny mieć zastosowanie tylko do przedsiębiorstw zakładających pewną ciągłość działalności i pewien stopień organizacji. Zakres stosowania rozporządzenia nie powinien obejmować działań w rodzaju okazjonalnego przygotowywania, podawania i sprzedaży żywności przez osoby prywatne w ramach imprez charytatywnych, lokalnych kiermaszy lub spotkań.
- (16) Prawo dotyczące informacji na temat żywności powinno być na tyle elastyczne, aby można było na bieżąco śledzić nowe potrzeby informacyjne ze strony konsumentów i zapewnić równowagę pomiędzy ochroną rynku wewnętrznego a różnicami percepcji ze strony konsumentów w państwach członkowskich.
- (17) Podstawowym względem uwzględnianym przy określaniu wymogów dotyczących obowiązkowych informacji na temat żywności powinno być umożliwienie konsumentom identyfikacji i właściwego wykorzystywania danego środka spożywczego oraz dokonywania wyborów zaspokajających ich indywidualne potrzeby dietetyczne. W tym celu podmioty działające na rynku spożywczym powinny ułatwiać dostępność tych informacji osobom niewidomym i niedowidzącym.
- (18) Aby umożliwić dostosowywanie prawa dotyczącego informacji na temat żywności do zmieniających się potrzeb informacyjnych konsumentów, w przypadku rozważania potrzeby wprowadzenia obowiązkowych informacji na temat żywności należy zawsze brać

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 30.4.1987, s. 57.

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z 16.3.1999, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 191 z 19.7.2002, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 97 z 1.4.2004, s. 44.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 27 z 31.1.2008, s. 12.

również pod uwagę szeroko wykazywane zainteresowanie większości konsumentów ujawnianiem pewnych informacji.

- (19) Nowe, obowiązkowe wymogi dotyczące informacji na temat żywności powinny być jednak przyjmowane wyłącznie w przypadkach, gdy są niezbędne, zgodnie z zasadami pomocniczości, proporcjonalności i trwałości.
- (20) Przepisy prawa w zakresie informacji na temat żywności powinny zakazywać stosowania informacji, które wprowadzałyby konsumenta w błąd, w szczególności co do cech, działań lub właściwości danego środka spożywczego, lub przypisywałyby środkom spożywczym właściwości lecznicze. Aby zakazy te były skuteczne, powinny mieć zastosowanie również do reklamy i prezentacji środków spożywczych.
- (21) Aby nie dopuścić do rozdrobnienia zasad dotyczących zakresu odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym za informacje na temat żywności, właściwe jest wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym w tym obszarze. Wyjaśnienie to powinno być zgodne z zakresami odpowiedzialności w odniesieniu do konsumenta, o których mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.
- (22) Należy opracować wykaz wszystkich obowiązkowych informacji, które z zasady powinny być przekazywane w odniesieniu do każdego środka spożywczego przeznaczonego dla konsumenta finalnego i zakładów żywienia zbiorowego. Ten wykaz powinien nadal obejmować informacje, które są już wymagane na mocy istniejących przepisów, ponieważ powszechnie uznaje się je za cenny dorobek prawny w zakresie informacji dla konsumenta.
- (23) W celu uwzględnienia zmian i nowych okoliczności w dziedzinie informacji o żywności konieczne jest wprowadzenie przepisów uprawniających Komisję do umożliwienia udostępniania niektórych danych szczegółowych za pośrednictwem alternatywnych środków. Konsultacja z zainteresowanymi stronami powinna ułatwić dokonywanie terminowych i dobrze ukierunkowanych zmian wymogów w zakresie informacji na temat żywności.
- (24) Niektóre składniki lub inne substancje lub produkty (takie jak substancje pomocnicze w przetwórstwie) stosowane w produkcji środków spożywczych i pozostające w nich po zakończeniu procesu produkcyjnego powodują alergie lub reakcje nietolerancji u konsumentów, przy czym niektóre z tych alergii lub reakcji nietolerancji stanowią zagrożenie dla zdrowia osób, u których występują. Ważne jest, aby podawać informacje na temat obecności dodatków do żywności, substancji pomocniczych w przetwórstwie i innych substancji lub produktów, które mogą powodować alergie lub reakcje nietolerancji, aby umożliwić konsumentom z alergiami pokarmowymi lub nietolerancją pokarmową dokonywanie świadomych i bezpiecznych wyborów.
- (25) Etykiety żywności powinny być jasne i zrozumiałe, aby były pomocne dla konsumentów w dokonywaniu bardziej świadomych wyborów dotyczących żywności i diety. Badania pokazują, że czytelność jest ważnym elementem zwiększania prawdopodobieństwa, że infor-

macje na etykiecie będą miały wpływ na jej odbiorców, a drobny druk stanowi jedną z głównych przyczyn niezadowolenia konsumentów z etykietowania żywności. Należy jednak opracować kompleksowe podejście, aby uwzględnić wszystkie aspekty dotyczące czytelności.

- (26) Aby zapewnić przekazywanie informacji na temat żywności, konieczne jest uwzględnienie wszystkich sposobów dostarczania żywności konsumentom, w tym sprzedaży żywności za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość. Chociaż jasne jest, że wszelka żywność dostarczana za pośrednictwem sprzedaży na odległość powinna spełniać te same wymogi informacyjne co żywność sprzedawana w sklepach, konieczne jest jasne stwierdzenie, że w takich przypadkach odpowiednie obowiązkowe informacje na temat żywności powinny być również dostępne przed ostatecznym dokonaniem zakupu.
- (27) W celu zapewnienia konsumentom informacji na temat żywności, niezbędnej dla dokonania świadomego wyboru, informacja o składnikach powinna być dostępna również w odniesieniu do mieszanin napojów alkoholowych.
- (28) Istotne jest również dostarczanie konsumentom informacji na temat innych napojów alkoholowych. Istnieją już szczególne przepisy unijne dotyczące etykietowania wina. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) ⁽¹⁾ określa zasady zapewniające ochronę i odpowiednie informowanie konsumentów. Z tego względu właściwe jest na tym etapie wyłączenie wina z obowiązku zamieszczania listy składników oraz informacji o wartości odżywczej. Podobnie ochrona konsumentów w zakresie niektórych napojów alkoholowych jest zapewniona rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1601/91 z dnia 10 czerwca 1991 r. ustanawiającym ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych ⁽²⁾ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych ⁽³⁾. Należy zatem zastosować to samo wyłączenie do napojów objętych tymi dwoma rozporządzeniami.
- (29) Należy jednakowo traktować napoje winopodobne, wina aromatyzowane, aromatyzowane napoje winopochodne, aromatyzowane koktajle winopodobne i napoje spirytusowe oraz zapewnić stosowanie do tych napojów tych samych wymogów prawa w zakresie informacji o żywności. Dlatego też wyłączenie z obowiązku zamieszczania listy składników oraz informacji o wartości odżywczej powinno dotyczyć również napojów o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętości uzyskanych z fermentacji owoców lub warzyw, miodu pitnego oraz wszelkich rodzajów piwa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 149 z 14.6.1991, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16.

- (30) W ciągu pięciu lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja powinna sporządzić jednak sprawozdanie w celu uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy niektóre kategorie napojów powinny być wyłączone, w szczególności, z obowiązku podawania informacji na temat wartości energetycznej, oraz podając powody uzasadniające ewentualne wyłączenia, przy uwzględnieniu potrzeby zapewnienia spójności z innymi właściwymi politykami Unii. Komisja może również w razie konieczności zaproponować szczególne wymogi w kontekście niniejszego rozporządzenia.
- (31) Należy zapewnić określenie kraju lub miejsca pochodzenia danego środka spożywczego, w przypadku gdy brak jego określenia mógłby wprowadzać konsumentów w błąd co do kraju lub miejsca rzeczywistego pochodzenia danego produktu. We wszystkich przypadkach określenie kraju lub miejsca pochodzenia żywności powinno być zapewnione w taki sposób, aby nie zmylić konsumenta, na podstawie jasno zdefiniowanych kryteriów, które zapewniają jednolite warunki dla przedstawicieli przemysłu i poprawiają zrozumienie przez konsumentów informacji dotyczących kraju lub miejsca pochodzenia danego środka spożywczego. Takie kryteria nie powinny mieć zastosowania do określeń dotyczących nazwy lub adresu podmiotu działającego na rynku spożywczym.
- (32) W niektórych przypadkach podmioty działające na rynku spożywczym mogą chcieć wskazać – na zasadzie dobrowoli – miejsce pochodzenia danego środka spożywczego, aby zwrócić uwagę konsumentów na cechy jakościowe ich produktu. Takie określenia powinny również spełniać zharmonizowane kryteria.
- (33) Określanie miejsca pochodzenia jest obecnie obowiązkowe w Unii w odniesieniu do wołowiny i produktów z wołowiny⁽¹⁾ w następstwie kryzysu związanego z gąbczastą encefalopatią bydła i stworzyło ono pewne oczekiwania ze strony konsumentów. Sporządzona przez Komisję ocena skutków potwierdza, że pochodzenie mięsa wydaje się mieć pierwszorzędne znaczenie dla konsumentów. Konsumenti w Unii często wybierają inne rodzaje mięsa, takie jak mięso ze świń, owiec, kóz oraz mięso drobiowe. Dlatego należy wprowadzić obowiązkowe oznaczanie miejsca pochodzenia tych produktów. Szczególne wymogi w odniesieniu do pochodzenia mogą różnić się dla poszczególnych rodzajów mięsa w zależności od cech danego gatunku zwierząt. Należy zapewnić wprowadzenie w drodze przepisów wykonawczych obowiązkowych wymogów, które mogą różnić się dla poszczególnych rodzajów mięsa przy uwzględnieniu zasady proporcjonalności i obciążenia administracyjnego dla podmiotów działających na rynku spożywczym i organów wykonawczych.
- (34) Przepisy dotyczące obowiązkowego określenia miejsca pochodzenia zostały opracowane na podstawie podejść wertykalnych, odnoszących się na przykład do miodu⁽²⁾, owoców i warzyw⁽³⁾, ryb⁽⁴⁾, wołowiny i produktów z wołowiny⁽⁵⁾ oraz oliwy z oliwek⁽⁶⁾. Istnieje potrzeba zbadania możliwości rozszerzenia obowiązkowego oznaczania pochodzenia na inne środki spożywcze. Należy zatem zwrócić się do Komisji o przygotowanie sprawozdań obejmujących następujące środki spożywcze: rodzaje mięsa inne niż wołowina, mięso ze świń, owiec, kóz oraz mięso drobiowe; mleko; mleko wykorzystywane jako składnik w produktach mlecznych; mięso wykorzystywane jako składnik; nieprzetworzone środki spożywcze; produkty zawierające jeden składnik; oraz składniki, które stanowią więcej niż 50 % środka spożywczego. Ponieważ mleko jest jednym z produktów, w odniesieniu do których określenie miejsca pochodzenia jest uważane za szczególnie istotne, należy jak najszybciej udostępnić sprawozdanie Komisji dotyczące tego produktu. W oparciu o wnioski tych sprawozdań Komisja może przedstawić propozycje zmiany odpowiednich przepisów unijnych lub podejmować nowe inicjatywy, jeśli jest to właściwe, w odniesieniu do danego sektora.
- (35) Niepreferencyjne zasady pochodzenia obowiązujące w Unii zostały określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny⁽⁷⁾ i w jego przepisach wykonawczych zawartych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającym przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽⁸⁾. Określenie kraju pochodzenia środków spożywczych będzie opierać się na tych przepisach, które są dobrze znane podmiotom działającym na rynku spożywczym i organom administracji, co powinno ułatwić ich wdrożenie.
- (36) Informacja o wartości odżywczej na danym środku spożywczym obejmuje informacje na temat obecności energii i pewnych składników odżywczych w środkach spożywczych. Obowiązkowe przekazywanie informacji żywieniowych powinno pomóc w prowadzeniu działań w dziedzinie edukacji żywieniowej społeczeństwa i w podejmowaniu świadomych wyborów żywności.
- (37) W białej księdze Komisji podkreślono pewne elementy żywieniowe istotne dla zdrowia publicznego, takie jak tłuszcze nasycone, cukry lub sól. Dlatego wymogi dotyczące obowiązkowego przekazywania informacji żywieniowych powinny uwzględniać takie elementy.
- (2) Dyrektywa Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47).
- (3) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw (Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1).
- (4) Rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybactwa i akwakultury (Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22).
- (5) Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000.
- (6) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155 z 14.6.2002, s. 27).
- (7) Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.
- (8) Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.
- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1).

- (38) Ponieważ jeden z celów, którym służyć ma niniejsze rozporządzenie, polega na zapewnieniu konsumentowi finalnemu podstawy do dokonywania świadomych wyborów, istotne jest zapewnienie w tym kontekście, by konsument finalny łatwo rozumiał informacje zamieszczone na etykiecie. Dlatego na etykiecie należy używać określenia „sól” zamiast odpowiadającego mu określenia składnika odżywczego – „sód”.
- (39) Zasadniczo konsumenci nie zdają sobie sprawy z potencjalnego znaczenia napojów alkoholowych w ich ogólnej diecie. Dlatego należy zapewnić przekazywanie informacji o wartości odżywczej tych napojów, w szczególności mieszanin napojów alkoholowych.
- (40) W celu zapewnienia zgodności i spójności prawa Unii dobrowolne zamieszczanie oświadczeń żywieniowych lub zdrowotnych na etykietach żywności powinno odbywać się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności ⁽¹⁾.
- (41) Aby uniknąć niepotrzebnych obciążeń przemysłu, właściwe jest zwolnienie niektórych kategorii nieprzetworzonych środków spożywczych lub środków spożywczych, w przypadku których informacja o wartości odżywczej nie jest czynnikiem determinującym wybór dokonywany przez konsumenta, z obowiązkowego podawania informacji o wartości odżywczej, chyba że obowiązek przekazywania takiej informacji został przewidziany w innych przepisach unijnych.
- (42) Aby przekazywane informacje o wartości odżywczej przemawiały do przeciętnego konsumenta i służyły celowi informacyjnemu, w którym je wprowadzono, biorąc pod uwagę aktualny stan wiedzy na temat żywienia, powinny być one proste i łatwo zrozumiałe. Podanie informacji o wartości odżywczej częściowo z przodu opakowania, a częściowo z tyłu mogłoby dezorientować konsumentów. Dlatego informacja o wartości odżywczej powinna się znajdować w tym samym polu widzenia. Dodatkowo, na zasadzie dobrowolności, niektóre z tych informacji można powtórzyć przykładowo z przodu opakowania. Swobodne dobieranie informacji, które można by powtarzać, mogłoby dezorientować konsumentów. Konieczne jest zatem sprecyzowanie, które informacje można powtarzać, w celu zapewnienia łatwego dostrzegania przez konsumentów podstawowych informacji żywieniowych przy dokonywaniu zakupów środków spożywczych.
- (43) W celu zachęcenia podmiotów działających na rynku spożywczym, by na zasadzie dobrowolności dostarczały dane zawarte w informacji o wartości odżywczej w odniesieniu do środków spożywczych, takich jak napoje alkoholowe i żywność nieopakowana, które mogą być wyłączone z informacji o wartości odżywczej, należy zapewnić możliwość podawania jedynie ograniczonych elementów informacji o wartości odżywczej. Należy jednakże jasno określić informacje, które mogą być dostarczane na zasadzie dobrowolności, aby uniknąć wprowadzania konsumenta w błąd przez swobodny wybór ze strony podmiotu działającego na rynku spożywczym.
- (44) W ostatnim czasie nastąpiły zmiany w wyrażaniu wartości odżywczej, inaczej niż w przeliczeniu na 100 g, 100 ml lub porcję lub w jej prezentacji przy użyciu form graficznych lub symboli, wprowadzone przez niektóre państwa członkowskie i organizacje z sektora spożywczego. Takie dodatkowe formy wyrażania lub prezentacji mogą pomóc konsumentom lepiej rozumieć informację o wartości odżywczej. Jednak w całej Unii brak wystarczających dowodów na temat zrozumienia i wykorzystywania przez przeciętnego konsumenta alternatywnych form wyrażania lub prezentacji informacji. Dlatego należy pozwolić na opracowanie różnych form wyrażania i prezentacji na podstawie kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz zwrócić się do Komisji o przygotowanie sprawozdania na temat stosowania tych form wyrażania i prezentacji, ich skutków dla rynku wewnętrznego oraz na temat celowości dalszej harmonizacji.
- (45) Aby pomóc Komisji w sporządzeniu tego sprawozdania, państwa członkowskie powinny dostarczyć jej odpowiednie informacje dotyczące stosowania na rynku na swoim terytorium dodatkowych form wyrażania i prezentacji informacji o wartości odżywczej. Aby to zrobić, państwa członkowskie powinny być uprawnione do żądania od podmiotów działających na rynku spożywczym i wprowadzających na rynek na ich terytorium środki spożywcze oznaczone za pomocą dodatkowych form wyrażania lub prezentacji, aby powiadamiały organy krajowe o stosowaniu takich dodatkowych form i odpowiednio uzasadniały spełnienie wymogów niniejszego rozporządzenia.
- (46) Należy zapewnić pewien poziom spójności w opracowywaniu dodatkowych form wyrażania i prezentacji informacji o wartości odżywczej. Należy zatem wspierać ciągłą wymianę informacji i dzielenie się informacjami na temat najlepszych praktyk i doświadczeń pomiędzy państwami członkowskimi, a także między nimi a Komisją, oraz wspierać udział zainteresowanych stron w takich wymianach.
- (47) Informację w tym samym polu widzenia o ilości składników odżywczych i wskaźnikach porównawczych w łatwo rozpoznawalnej formie, umożliwiającej ocenę właściwości odżywczych danego środka spożywczego, należy uważać w całości za część informacji o wartości odżywczej, nie zaś za grupę indywidualnych oświadczeń.
- (48) Doświadczenie pokazuje, że w wielu przypadkach dobrowolne informacje na temat żywności przekazywane są ze szkodą dla jasności obowiązkowych informacji na temat żywności. Dlatego należy przyjąć kryteria pomagające podmiotom działającym na rynku spożywczym i organom wykonawczym we właściwym wyważeniu przekazywania obowiązkowych i dobrowolnych informacji na temat żywności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 9.

- (49) Zależnie od miejscowych warunków i okoliczności występujących w praktyce państwa członkowskie powinny zachować prawo do ustanawiania przepisów dotyczących przekazywania informacji na temat żywności nieopakowanej. Chociaż w takich przypadkach zapotrzebowanie konsumentów na inne informacje jest ograniczone, informacje na temat potencjalnych alergenów uważa się za bardzo ważne. Istnieją dowody wskazujące możliwość przypisania większości reakcji alergicznych na żywność spożyciu nieopakowanej żywności. Dlatego informacje na temat potencjalnych alergenów powinny być zawsze przekazywane konsumentom.
- (50) W odniesieniu do kwestii harmonizowanych w sposób szczególny niniejszym rozporządzeniem, państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości przyjmowania przepisów krajowych, chyba że zezwala na to prawo Unii. Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim przyjmowania przepisów krajowych w odniesieniu do kwestii, które nie są zharmonizowane w sposób szczególny w niniejszym rozporządzeniu.
- (51) Powinna istnieć możliwość dostosowywania przepisów dotyczących informacji na temat żywności do szybko zmieniającego się otoczenia społecznego, ekonomicznego i technologicznego.
- (52) Państwa członkowskie powinny prowadzić urzędowe kontrole w celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽¹⁾.
- (53) Należy zaktualizować odniesienia do dyrektywy 90/496/EWG w rozporządzeniu (WE) nr 1924/2006 i w rozporządzeniu (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji ⁽²⁾, aby uwzględnić niniejsze rozporządzenie. Należy w związku z tym odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006.
- (54) Nieregularne i częste uaktualnienia wymogów dotyczących informacji na temat żywności mogą stanowić znaczne obciążenia administracyjne dla podmiotów działających na rynku spożywczym, zwłaszcza na małe i średnie przedsiębiorstwa. Dlatego należy zapewnić, by środki, które może przyjąć Komisja w ramach wykonywania uprawnień powierzonych jej na mocy niniejszego rozporządzenia, miały zastosowanie w tym samym dniu każdego roku kalendarzowego po odpowiednim okresie przejściowym. Odstępstwa od tej zasady powinny być dozwolone w nagłych przypadkach, gdy celem danych środków jest ochrona zdrowia ludzkiego.
- (55) Aby umożliwić podmiotom działającym na rynku spożywczym dostosowywanie etykietowania ich produktów do nowych wymogów wprowadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia, należy zapewnić odpowiednie okresy przejściowe w odniesieniu do stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (56) W związku ze znacznymi zmianami wymogów odnoszących się do podawania wartości odżywczej wprowadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności zmianami związanymi z treścią informacji o wartości odżywczej, należy upoważnić podmioty działające na rynku spożywczym do wcześniejszego rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (57) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i mogą zatem być lepiej osiągnięte na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, przewidzianą w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (58) Komisja powinna zostać uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 290 TFUE aktów delegowanych odnoszących się, między innymi, do dostępności pewnych obowiązkowych danych szczegółowych w inny sposób niż na opakowaniu lub na etykiecie, do wykazu środków spożywczych, które nie muszą być opatrzone wykazem składników, do ponownej analizy wykazu substancji lub produktów powodujących alergie lub reakcje nietolerancji lub też do wykazu składników odżywczych, które mogą być objęte informacją na zasadzie dobrowolności. Szczególnie istotne jest, aby w ramach swoich prac przygotowawczych Komisja przeprowadzała odpowiednie konsultacje, w tym na szczeblu ekspertów.
- (59) Aby zapewnić jednolite warunki wdrożenia niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia przepisów wykonawczych w odniesieniu, między innymi, do warunków wyrażania pojedynczych lub wielu danych szczegółowych za pomocą piktogramów lub symboli zamiast słów lub liczb, kontrastu między drukiem a tłem, do sposobu wskazywania daty minimalnej trwałości, do sposobu wskazywania kraju lub miejsca pochodzenia mięsa, do precyzji wartości podawanych w informacji o wartości odżywczej lub też do wyrażenia informacji o wartości odżywczej w przeliczeniu na porcję lub na jednostkową ilość spożywanej żywności. Zgodnie z art. 291 TFUE przepisy i ogólne zasady dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ustanawiane są z wyprzedzeniem w drodze rozporządzenia przyjmowanego zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą. Do czasu przyjęcia tego nowego rozporządzenia nadal zastosowanie ma decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾, z wyjątkiem procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, która nie ma zastosowania,

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 26.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stanowi podstawę zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów w zakresie informacji na temat żywności, przy uwzględnieniu różnic percepcji ze strony konsumentów i ich potrzeb informacyjnych, z równoczesnym zapewnieniem płynnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2. Niniejsze rozporządzenie określa ogólne zasady, wymogi i zakresy odpowiedzialności dotyczące informacji na temat żywności, a w szczególności etykietowania żywności. Ustanawia środki gwarantujące konsumentom prawo do informacji i procedury przekazywania informacji na temat żywności, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia elastyczności wystarczającej do reagowania na przyszłe zmiany i nowe wymogi w zakresie informacji.

3. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do podmiotów działających na rynku spożywczym na wszystkich etapach łańcucha żywnościowego, na których ich działania dotyczą przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Ma ono zastosowanie do wszelkich środków spożywczych przeznaczonych dla konsumenta finalnego, w tym środków spożywczych dostarczanych przez zakłady żywienia zbiorowego i środków spożywczych przeznaczonych do dostarczenia do zakładów żywienia zbiorowego.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla wymogów dotyczących etykietowania, przewidzianych w szczególnych przepisach unijnych mających zastosowanie do konkretnych środków spożywczych.

Artykuł 2

Definicje

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie następujące definicje:

- a) definicje „żywności”, „prawa żywnościowego”, „przedsiębiorstwa spożywczego”, „podmiotu działającego na rynku spożywczym”, „handlu detalicznego”, „wprowadzenia na rynek” i „konsumenta finalnego” z art. 2 i z art. 3 pkt 1, 2, 3, 7, 8 i 18 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;
- b) definicje „przetwarzania”, „produktów nieprzetworzonych” i „produktów przetworzonych” z art. 2 ust. 1 lit. m), n) i o) rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych ⁽¹⁾;
- c) definicja „enzymu spożywczego” z art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1332/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie enzymów spożywczych ⁽²⁾;

- d) definicje „dodatku do żywności”, „substancji pomocniczej w przetwórstwie” i „nośnika” z art. 3 ust. 2 lit. a) i b) i pkt 5 załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności ⁽³⁾;
- e) definicja „środka aromatyzującego (aromatu)” z art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych ⁽⁴⁾;
- f) definicje „mięsa” i „mięsa oddzielonego mechanicznie” z punktów 1.1 i 1.14 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego ⁽⁵⁾;
- g) definicja „środków porozumiewania się na odległość” z art. 2 pkt 4 dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość ⁽⁶⁾;
- h) definicja „reklamy” z art. 2 lit. a) dyrektywy 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej ⁽⁷⁾;
- i) definicja „nanomateriałów technicznych” z art. 3 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 z dnia ... w sprawie nowej żywności ^(*) ⁽⁸⁾.

2. Zastosowanie mają również następujące definicje:

- a) „informacje na temat żywności” oznaczają informacje dotyczące danego środka spożywczego i udostępniane konsumentowi finalnemu za pośrednictwem etykiety, innych materiałów towarzyszących lub innych środków, w tym nowoczesnych narzędzi technologicznych lub przekazu ustnego;
- b) „prawo dotyczące informacji na temat żywności” oznacza przepisy unijne regulujące informacje na temat żywności, w szczególności dotyczące etykietowania, w tym przepisy o ogólnym charakterze mające zastosowanie do wszystkich środków spożywczych w szczególnych okolicznościach lub niektórych kategorii środków spożywczych i przepisy mające zastosowanie wyłącznie do określonych środków spożywczych;
- c) „obowiązkowe informacje na temat żywności” oznaczają dane szczegółowe, które muszą być przekazane konsumentowi finalnemu zgodnie z przepisami unijnymi;

⁽³⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 34.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 144 z 4.6.1997, s. 19.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.

^(*) Dok. 2008/0002 (COD).

⁽⁸⁾ Dz.U. L ...

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 7.

- d) „zakład żywienia zbiorowego” oznacza wszelkie zakłady (w tym pojazdy oraz nieruchomości lub ruchome punkty sprzedaży), takie jak restauracje, stołówki, szkoły i szpitale, w których w ramach prowadzenia działalności przygotowuje się żywność do dostarczenia do konsumenta finalnego i jest ona gotowa do spożycia bez dalszego przygotowania;
- e) „żywność opakowana” oznacza każdą pojedynczą sztukę przeznaczoną do prezentacji konsumentowi finalnemu i zakładom żywienia zbiorowego, składającą się ze środka spożywczego i opakowania, w które został on zapakowany przed oferowaniem na sprzedaż, niezależnie od tego, czy takie opakowanie obejmuje dany środek spożywczy całkowicie czy też jedynie częściowo, ale w taki sposób, że zawartość nie może być zmieniona bez otwarcia lub zmiany opakowania;
- f) „składnik” oznacza każdą substancję lub produkt, włączając w to środki aromatyzujące, dodatki do żywności, enzymy spożywcze oraz każdy komponent składnika złożonego, użyte przy wytworzeniu lub przygotowywaniu danego środka spożywczego i nadal obecne w produkcie gotowym, nawet jeżeli ich forma uległa zmianie; pozostałości nie uważa się za składniki;
- g) „miejsce pochodzenia” oznacza miejsce, z którego według zamieszczonej informacji pochodzi dany środek spożywczy, a które nie stanowi „kraju pochodzenia”, zgodnie z art. 23–26 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;
- h) „składnik złożony” oznacza składnik, który sam w sobie jest produktem zawierającym więcej niż jeden składnik;
- i) „etykieta” oznacza jakąkolwiek metkę, znak firmowy, znak handlowy, ilustrację lub inny opis pisany, drukowany, tłoczony, odbity lub w inny sposób naniesiony na opakowanie lub pojemnik z żywnością lub załączony do opakowania lub pojemnika z żywnością;
- j) „etykietowanie” oznacza wszelkie napisy, dane szczegółowe, znaki handlowe, nazwy marek, ilustracje lub symbole odnoszące się do danego środka spożywczego i umieszczone na wszelkiego rodzaju opakowaniu, dokumencie, ulotce, etykiecie, opasce lub pierścieniu towarzyszącym takiej żywności lub odnoszącym się do niej;
- k) „pole widzenia” oznacza wszystkie powierzchnie opakowania, na których treść można odczytać z pojedynczego punktu widzenia, co pozwala na szybki i łatwy dostęp do informacji zawartych w etykietowaniu przez umożliwienie konsumentom odczytania tych informacji bez konieczności obracania opakowania;
- l) „nazwa przewidziana w przepisach” oznacza nazwę środka spożywczego określoną w mających zastosowanie przepisach unijnych lub, w przypadku braku takich przepisów unijnych, nazwę przewidzianą w przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych mających zastosowanie w państwie członkowskim, w którym żywność jest sprzedawana konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego;
- m) „nazwa zwyczajowa” oznacza nazwę, która jest akceptowana jako nazwa środka spożywczego przez konsumentów

w państwie członkowskim, w którym żywność ta jest sprzedawana, bez potrzeby jej dalszego wyjaśniania;

- n) „nazwa opisowa” oznacza nazwę zawierającą opis środka spożywczego, a w razie potrzeby również jego zastosowania, który jest wystarczająco jasny, aby umożliwić konsumentom poznanie rzeczywistego charakteru tego środka spożywczego i odróżnienie go od innych produktów, z którymi może zostać pomyłony;
- o) „podstawowy składnik” oznacza składnik lub składniki danego środka spożywczego, które stanowią więcej niż 50 % tego środka spożywczego lub które są na ogół kojarzone z nazwą środka spożywczego przez konsumenta i w odniesieniu do których jest wymagane w większości przypadków oznaczenie ilościowe;
- p) „data minimalnej trwałości środka spożywczego” oznacza datę, do której dany środek spożywczy zachowuje swoje szczególne właściwości pod warunkiem jego właściwego przechowywania;
- q) „składnik odżywczy” oznacza białko, węglowodany, tłuszcze, błonnik pokarmowy, sód, witaminy i składniki mineralne, wymienione w załączniku XIII do niniejszego rozporządzenia, oraz substancje, które należą do jednej z tych kategorii lub stanowią jej składniki.

3. Na użytek niniejszego rozporządzenia kraj pochodzenia środka spożywczego odnosi się do pochodzenia środka spożywczego określonego zgodnie z art. 23–26 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

4. Zastosowanie mają również szczegółowe definicje określone w załączniku I.

ROZDZIAŁ II

OGÓLNE ZASADY DOTYCZĄCE INFORMACJI NA TEMAT ŻYWNOSTI

Artykuł 3

Cele ogólne

1. Podawanie informacji na temat żywności służy wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów oraz bezpiecznego stosowania żywności, ze szczególnym uwzględnieniem uwarunkowań zdrowotnych, ekonomicznych, środowiskowych, społecznych i etycznych.

2. Prawo dotyczące informacji na temat żywności ma na celu uzyskanie w Unii swobodnego przepływu legalnie wyprodukowanej i wprowadzonej na rynek żywności, biorąc pod uwagę, w stosownych przypadkach, potrzebę ochrony słusznym interesów producentów i wspierania wytwarzania produktów odpowiedniej jakości.

3. W przypadku gdy prawo dotyczące informacji na temat żywności przewiduje nowe wymagania, uwzględnia się potrzebę okresu przejściowego po wejściu w życie nowych wymogów, w trakcie którego środki spożywcze oznaczone etykietami niezgodnymi z nowymi wymogami mogą być wprowadzane na rynek, a zapasy takich środków spożywczych, które zostały wprowadzone na rynek przed zakończeniem okresu przejściowego, mogą być sprzedawane aż do ich wyczerpania.

Artykuł 4

Zasady dotyczące obowiązkowych informacji o żywności

1. W przypadkach gdy prawo dotyczące informacji na temat żywności wymaga obowiązkowych informacji na temat żywności, dotyczy to w szczególności informacji zaliczanych do jednej z następujących kategorii:

- a) informacje o tożsamości i składzie, właściwościach lub innych cechach danego środka spożywczego;
- b) informacje o ochronie zdrowia konsumentów i bezpiecznym stosowaniu danego środka spożywczego. W szczególności obejmują one informacje na temat:
 - (i) cech składu, które mogą być szkodliwe dla zdrowia niektórych grup konsumentów;
 - (ii) trwałości, przechowywania i bezpieczeństwa użycia;
 - (iii) skutków zdrowotnych, łącznie z zagrożeniami i konsekwencjami związanymi ze szkodliwym i niebezpiecznym spożywaniem danego środka spożywczego;
- c) informacje o charakterystyce żywieniowej, umożliwiające konsumentom, w tym konsumentom o szczególnych wymogach dietetycznych, podejmowanie świadomych wyborów.

2. Przy rozważaniu potrzeby umieszczania obowiązkowej informacji na temat żywności, w celu umożliwienia im dokonywania świadomych wyborów, uwzględnia się rozpowszechnione zapotrzebowanie ze strony większości konsumentów na niektóre informacje, które uważają za szczególnie cenne, lub wszelkie ogólnie akceptowane korzyści dla konsumentów.

Artykuł 5

Konsultacje z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności

Wszelkie środki unijne w zakresie prawa dotyczącego informacji na temat żywności, które mogą wywierać wpływ na zdrowie publiczne, przyjmowane są po uprzedniej konsultacji z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności (zwanym dalej „Urzędem”).

ROZDZIAŁ III

OGÓLNE WYMOGI DOTYCZĄCE INFORMACJI NA TEMAT ŻYWNOSTI I ZAKRESY ODPOWIEDZIALNOŚCI PODMIOTÓW DZIAŁAJĄCYCH NA RYNKU SPOŻYWCZYM

Artykuł 6

Wymóg podstawowy

Każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 7

Rzetelne informowanie

1. Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności:

- a) co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji;
- b) przez przypisywanie środkowi spożywczemu działania lub właściwości, których on nie posiada;
- c) przez sugerowanie, że środek spożywczy ma szczególne właściwości, gdy w rzeczywistości wszystkie podobne środki spożywcze mają takie właściwości;
- d) przez sugerowanie poprzez opis lub prezentacje graficzne, że chodzi o określony środek spożywczy lub składnik, mimo że w rzeczywistości komponent lub składnik naturalnie obecny lub zwykle stosowany w danym środku spożywczym został zastąpiony innym komponentem lub innym składnikiem.

2. Informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

3. Z zastrzeżeniem odstępstw przewidzianych w prawie Unii mającym zastosowanie do naturalnych wód mineralnych i żywności specjalnego przeznaczenia żywieniowego, informacje na temat żywności nie mogą przypisywać jakiegokolwiek środkowi spożywczemu właściwości zapobiegania chorobom lub leczenia chorób ludzi bądź też odwoływać się do takich właściwości.

4. Ust. 1, 2 i 3 mają również zastosowanie do:

- a) reklamy;
- b) prezentacji środków spożywczych, w szczególności kształtu, wyglądu lub opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu ustawienia oraz otoczenia, w jakim są pokazywane.

Artykuł 8

Zakres odpowiedzialności

1. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii.

2. Podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji o żywności, zgodnie z właściwym prawem dotyczącym informacji o żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

3. Podmioty działające na rynku spożywczym, które nie mają wpływu na informacje o żywności, nie mogą dostarczać żywności, o której wiedzą lub w stosunku do której mają podejrzenia – w oparciu o posiadane informacje w ramach swojej działalności zawodowej – że jest niezgodna z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

4. Podmioty działające na rynku spożywczym, w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą, nie mogą modyfikować informacji towarzyszących środkowi spożywczemu, jeżeli taka modyfikacja wprowadzałaby w błąd konsumenta finalnego lub w inny sposób zmniejszała poziom ochrony konsumentów i możliwości dokonywania świadomego wyboru przez konsumenta finalnego. Podmioty działające na rynku spożywczym są odpowiedzialne za wszelkie zmiany, których dokonują w odniesieniu do informacji o żywności towarzyszących środkowi spożywczemu.

5. Bez uszczerbku dla ust. 2–4, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji o żywności i odpowiednich przepisów krajowych, mających znaczenie dla ich działalności, i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

6. Podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają, aby w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą informacje dotyczące żywności nieopakowanej przeznaczonej do dostarczenia do konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego były przekazywane do podmiotu działającego na rynku spożywczym otrzymującego żywność, aby umożliwić, w stosownych przypadkach, przekazywanie konsumentom finalnym obowiązkowych informacji o żywności.

7. W następujących przypadkach podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą, aby obowiązkowe dane szczegółowe wymagane na mocy art. 9 i 10 znajdowały się na opakowaniu lub na umieszczonej na nim etykiecie, lub też w dokumentach handlowych odnoszących się do tych środków spożywczych, w przypadkach gdy można zagwarantować, że dokumenty albo będą towarzyszyć żywności, do której się odnoszą, albo zostały wysłane przed dostawą lub równocześnie z dostawą:

- a) w przypadku gdy żywność opakowana jest przeznaczona dla konsumenta finalnego, lecz wprowadzana na rynek na etapie przed sprzedażą konsumentowi finalnemu i gdy na tym etapie nie odbywa się sprzedaż do zakładów żywienia zbiorowego;
- b) w przypadku gdy żywność opakowana jest przeznaczona na zaopatrzenie zakładów żywienia zbiorowego w celu przygotowania, przetwarzania, dzielenia lub krojenia na kawałki.

Niezależnie od akapitu pierwszego podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają, aby dane szczegółowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), f), g) i h), znajdowały się również na opakowaniu zewnętrznym, w którym żywność opakowana jest prezentowana w obrocie.

8. Podmioty działające na rynku spożywczym dostarczające innym podmiotom działającym na rynku spożywczym żywność nieprzeznaczoną dla konsumenta finalnego lub dla zakładów

żywienia zbiorowego zapewniają, by tym innym podmiotom działającym na rynku spożywczym przekazano wystarczające informacje, które umożliwią im, w stosownych przypadkach, spełnienie ich obowiązków na mocy ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

OBOWIĄZKOWE INFORMACJE NA TEMAT ŻYWNOSTI

SEKCJA 1

Zawartość i prezentacja

Artykuł 9

Wykaz danych szczegółowych, których podanie jest obowiązkowe

1. Zgodnie z art. 10–34 i z zastrzeżeniem określonych w niniejszym rozdziale wyjątków, obowiązkowe jest podanie następujących danych szczegółowych:

- a) nazwa żywności;
- b) wykaz składników;
- c) wszelkie składniki lub substancje pomocnicze w przetwórstwie wymienione w załączniku II lub uzyskane z substancji lub produktów wymienionych w załączniku II, powodujące alergie lub reakcje nietolerancji, użyte przy wytworzeniu lub przygotowywaniu żywności i nadal obecne w produkcie gotowym, nawet jeżeli ich forma uległa zmianie;
- d) ilość określonych składników lub kategorii składników;
- e) ilość netto żywności;
- f) data minimalnej trwałości lub termin przydatności do spożycia;
- g) wszelkie specjalne warunki przechowywania lub warunki użycia;
- h) nazwa lub firma i adres podmiotu działającego na rynku spożywczym, o którym mowa w art. 8 ust. 1;
- i) kraj lub miejsce pochodzenia w przypadku przewidzianym w art. 25;
- j) instrukcja użycia, w przypadku gdy w razie braku takiej instrukcji odpowiednie użycie danego środka spożywczego byłoby utrudnione;
- k) w odniesieniu do napojów o zawartości alkoholu większej niż 1,2 % objętościowo, rzeczywista zawartość objętościowa alkoholu;
- l) informacja o wartości odżywczej.

2. Dane szczegółowe, o których mowa w ust. 1, są określane słownie i liczbowo. Mogą być też alternatywnie wyrażane za pomocą piktogramów lub symboli zamiast słów lub liczb, jeżeli Komisja przyjmie środki wykonawcze zgodnie z ust. 3, i zgodnie z takimi środkami wykonawczymi.

3. Komisja może zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2, przyjąć szczegółowe zasady dotyczące warunków wyrażania pojedynczych lub wielu danych szczegółowych za pomocą piktogramów lub symboli zamiast słów lub liczb przy uwzględnieniu dowodów jednolitego zrozumienia tego przez konsumentów.

Artykuł 10

Dodatkowe obowiązkowe dane szczegółowe odnoszące się do szczególnych rodzajów lub kategorii żywności

1. Poza danymi szczegółowymi, wymienionymi w art. 9 ust. 1, w załączniku III określono dodatkowe obowiązkowe dane szczegółowe dotyczące określonych rodzajów lub kategorii żywności.

2. W celu zapewnienia informacji dla konsumentów w odniesieniu do szczególnych rodzajów lub kategorii żywności oraz uwzględnienia postępu technicznego, rozwoju naukowego, ochrony zdrowia konsumentów lub bezpiecznego stosowania danego środka spożywczego Komisja może zmienić załącznik III poprzez akty delegowane zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50, 51 i 52.

Artykuł 11

Wagi i miary

Art. 9 nie narusza bardziej szczegółowych przepisów unijnych dotyczących wag i miar.

Artykuł 12

Dostępność i umieszczanie obowiązkowych informacji na temat żywności

1. Obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być łatwo dostępne, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w odniesieniu do każdego środka spożywczego.

2. W przypadku żywności opakowanej obowiązkowe informacje na temat żywności muszą się znajdować bezpośrednio na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie.

3. W celu zapewnienia możliwości korzystania przez konsumentów z innych sposobów dostarczania obowiązkowych informacji na temat żywności bardziej dostosowanych do niektórych obowiązkowych danych szczegółowych, Komisja może przyjąć przepisy, w drodze aktów delegowanych, zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50 i 51, dotyczące dostępności niektórych obowiązkowych danych szczegółowych z zastosowaniem innego rodzaju środków niż umieszczonych na opakowaniu lub etykiecie.

4. W odniesieniu do żywności nieopakowanej zastosowanie ma art. 42.

Artykuł 13

Przedstawienie obowiązkowych danych szczegółowych

1. Bez uszczerbku dla przepisów przyjętych na mocy art. 42 ust. 2, obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być umieszczone w widocznym miejscu w taki sposób, aby były dobrze widoczne, wyraźnie czytelne oraz, w stosownych przypadkach, nieusuwalne. Nie mogą być w żaden sposób ukryte,

zasłonięte, pomniejszone lub przerwane jakimikolwiek innymi nadrukami, ilustracjami czy innym materiałem.

2. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów unijnych mających zastosowanie do szczególnych środków spożywczych, w odniesieniu do wymogów, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a)–k), obowiązkowe dane szczegółowe wymienione w art. 9 ust. 1 – jeśli znajdują się na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie – są wydrukowane na opakowaniu lub etykiecie z użyciem znaków o rozmiarze czcionki, której wysokość x zdefiniowana w załączniku IV wynosi co najmniej 1,2 mm. Obowiązkowe dane szczegółowe muszą być prezentowane w taki sposób, aby zapewnić znaczny kontrast pomiędzy drukiem a tłem.

3. W przypadku opakowań lub pojemników, których największa powierzchnia ma pole mniejsze niż 60 cm², wysokość x rozmiaru czcionki, o którym mowa w ust. 2, wynosi co najmniej 0,9 mm.

4. Aby zapewnić jednolite wdrażanie ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja może zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2, przyjąć szczegółowe zasady dotyczące kontrastu pomiędzy drukiem a tłem.

5. Aby osiągnąć cele niniejszego rozporządzenia, Komisja może ustanowić – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50 i 51 – oprócz kryteriów określonych w ust. 2 niniejszego artykułu dodatkowe kryteria dotyczące czytelności.

W celu określonym w akapicie pierwszym Komisja może – za pomocą aktów delegowanych zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50 i 51 – rozszerzyć wymogi, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, o dodatkowe obowiązkowe dane szczegółowe w odniesieniu do szczególnych rodzajów lub kategorii żywności.

6. Dane szczegółowe wymienione w art. 9 ust. 1 lit. a), e), f) i k) muszą znajdować się w tym samym polu widzenia.

7. Ust. 6 niniejszego artykułu nie ma zastosowania w przypadkach określonych w art. 16 ust. 1 i 2.

Artykuł 14

Sprzedaż na odległość

1. Bez uszczerbku dla wymogów informacyjnych określonych w art. 9, w przypadku żywności opakowanej oferowanej do sprzedaży za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość:

- a) obowiązkowe informacje o żywności, z wyjątkiem danych szczegółowych określonych w art. 9 ust. 1 lit. f), muszą być dostępne przed ostatecznym dokonaniem zakupu i muszą znajdować się w materiałach towarzyszących sprzedaży na odległość lub być dostarczane z użyciem innych, właściwych środków wyraźnie określonych przez dany podmiot działający na rynku spożywczym. Kiedy używane są inne właściwe środki, obowiązkowe informacje na temat żywności dostarcza się bez obciążania konsumentów dodatkowymi kosztami przez podmiot działający na rynku spożywczym;

b) wszystkie obowiązkowe dane szczegółowe muszą być dostępne w momencie dostawy.

2. W przypadku żywności nieopakowanej oferowanej do sprzedaży za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość dane szczegółowe wymagane na mocy art. 42 są udostępniane zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Ust. 1 lit. a) nie ma zastosowania do żywności oferowanej do sprzedaży przy wykorzystaniu automatów do sprzedaży lub zautomatyzowanych lokali handlowych.

Artykuł 15

Wymogi językowe

1. Bez uszczerbku dla art. 9 ust. 2, obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być podawane w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów z państw członkowskich, w których dany środek spożywczy znajduje się na rynku.

2. Na swoim własnym terytorium państwa członkowskie, w których dany środek spożywczy znajduje się na rynku, mogą określić, że dane szczegółowe są podawane w jednym lub kilku językach urzędowych Unii.

3. Ust. 1 i 2 nie zabraniają podawania danych szczegółowych w kilku językach.

Artykuł 16

Pominięcie niektórych obowiązkowych danych szczegółowych

1. W przypadku szklanych butelek przeznaczonych do ponownego użycia, które są trwale oznakowane i które z tego powodu nie mają etykiet, opasek czy pierścieni, obowiązkowe są jedynie dane szczegółowe wymienione w art. 9 ust. 1 lit. a), c), e), f) i l).

2. W przypadku opakowań lub pojemników, których największa powierzchnia jest mniejsza niż 10 cm², obowiązkowe jest zamieszczanie na opakowaniu lub na etykiecie jedynie danych szczegółowych wymienionych w art. 9 ust. 1 lit. a), c), e) i f). Dane szczegółowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), są podawane za pośrednictwem innych środków lub udostępniane na życzenie konsumenta.

3. Bez uszczerbku dla innych przepisów unijnych wymagających obowiązkowej informacji o wartości odżywczej w odniesieniu do środków spożywczych wymienionych w załączniku V, nie jest obowiązkowe podawanie informacji, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. l).

4. Bez uszczerbku dla innych przepisów unijnych wymagających wykazu składników lub obowiązkowej informacji o wartości odżywczej, dane szczegółowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i l), nie są obowiązkowe w odniesieniu do:

- a) win objętych załącznikiem XI b rozporządzenia (WE) nr 1234/2007;
- b) produktów objętych rozporządzeniem (EWG) nr 1601/91;
- c) napojów podobnych do napojów wymienionych w lit. a) i b) niniejszego ustępu, o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo uzyskanych z fermentacji owoców lub warzyw;

d) miodu pitnego;

e) wszelkich rodzajów piwa; oraz

f) napojów spirytusowych zdefiniowanych w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 110/2008.

Do dnia ... (*) Komisja sporządzi sprawozdanie dotyczące stosowania art. 18 i art. 29 ust. 1 w odniesieniu do produktów, o których mowa w niniejszym ustępie, w celu uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy niektóre kategorie napojów powinny być wyłączone, w szczególności, z obowiązku podawania informacji na temat wartości energetycznej, oraz powodów uzasadniających ewentualne wyłączenia, uwzględniając potrzebę zapewnienia spójności z innymi właściwymi politykami Unii.

Sprawozdaniu Komisji może towarzyszyć wniosek ustawodawczy określający zasady dotyczące wykazu składników lub obowiązkowej informacji o wartości odżywczej w odniesieniu do tych produktów.

SEKCJA 2

Przepisy szczegółowe dotyczące obowiązkowych danych

Artykuł 17

Nazwa środka spożywczego

1. Nazwą środka spożywczego jest jego nazwa przewidziana w przepisach. W przypadku braku takiej nazwy nazwą środka spożywczego jest jego nazwa zwyczajowa lub jeśli nazwa zwyczajowa nie istnieje lub nie jest stosowana, przedstawia się nazwę opisową tego środka spożywczego.

2. Dozwolone jest stosowanie w państwie członkowskim, w którym środek spożywczy jest wprowadzany na rynek, nazwy środka spożywczego, pod którą produkt ten jest legalnie produkowany i wprowadzany na rynek w państwie członkowskim produkcji. W przypadku gdy stosowanie innych przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności zawartych w art. 9, uniemożliwiłoby jednak konsumentom w państwie członkowskim, w którym środek spożywczy jest wprowadzany na rynek, poznanie prawdziwego charakteru tego środka spożywczego oraz odróżnienie go od środka spożywczego, z którym mógłby być mylony, nazwa tego środka spożywczego jest uzupełniana innymi informacjami opisowymi, które znajdują się w pobliżu nazwy tego środka spożywczego.

3. W wyjątkowych przypadkach nazwa środka spożywczego państwa członkowskiego produkcji nie jest używana w państwie członkowskim, w którym środek spożywczy wprowadzany jest na rynek, jeśli środek spożywczy w państwie członkowskim produkcji jest na tyle różny w zakresie swego składu lub sposobu wytwarzania od środka spożywczego znanego pod tą nazwą w państwie członkowskim, w którym środek spożywczy jest wprowadzany na rynek, że ust. 2 nie jest wystarczający do zapewnienia nabywcom w państwie członkowskim, w którym środek spożywczy jest wprowadzany na rynek, prawidłowej informacji.

4. Nazwa środka spożywczego nie może być zastąpiona nazwą chronioną jako własność intelektualna, nazwą marki lub nazwą wymyśloną.

(*) Pięć lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

5. Przepisy szczegółowe dotyczące nazwy środka spożywczego i danych szczegółowych, które mu towarzyszą, są określone w załączniku VI.

Artykuł 18

Wykaz składników

1. Wykaz składników rozpoczyna się lub jest poprzedzony właściwym nagłówkiem, który składa się z wyrazu „składniki” lub zawiera ten wyraz. Obejmuje on wszystkie składniki środka spożywczego, w malejącej kolejności ich masy w momencie użycia składników przy wytwarzaniu tego środka spożywczego.

2. Składniki oznaczane są ich szczegółowymi nazwami, o ile mają one zastosowanie, zgodnie z zasadami określonymi w art. 17 i w załączniku VI.

3. Wszelkie składniki obecne w postaci nanomateriałów technicznych są wyraźnie wskazane w wykazie składników. Po nazwie tych składników umieszcza się w nawiasach wyraz „nano”.

4. Przepisy techniczne dotyczące stosowania ust. 1 i 2 niniejszego artykułu określono w załączniku VII.

Artykuł 19

Pominięcie wykazu składników

1. W przypadku następujących środków spożywczych nie jest konieczny wykaz składników:

- a) świeże owoce i warzywa, w tym ziemniaki, które nie są obrane, pokrojone lub podobnie przygotowane;
- b) woda gazowana, której opis wskazuje, że została nasycona dwutlenkiem węgla;
- c) ocet uzyskany wyłącznie z jednego podstawowego produktu metodą fermentacyjną, pod warunkiem że nie zostały dodane żadne inne składniki;
- d) ser, masło, fermentowane mleko i śmietana/śmietanka, do których nie zostały dodane składniki inne niż przetwory mleczne, enzymy i kultury drobnoustrojów niezbędne do produkcji lub, w przypadku sera innego niż ser świeży i ser topiony, sól potrzebna do jego produkcji;
- e) środki spożywcze zawierające jeden składnik, gdy:
 - (i) nazwa środka spożywczego jest identyczna z nazwą składnika; lub
 - (ii) nazwa środka spożywczego umożliwia wyraźne zidentyfikowanie charakteru składnika.

2. Aby uwzględnić znaczenie, jakie dla konsumenta mają wykazy składników w odniesieniu do szczególnych rodzajów lub kategorii żywności, Komisja może w wyjątkowych przypadkach uzupełnić ust. 1 niniejszego artykułu za pomocą aktów

delegowanych, zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50 i 51, o ile w wyniku pominięcia konsument finalny lub zakłady żywienia zbiorowego nie zostaną nieodpowiednio poinformowani.

Artykuł 20

Pominięcie komponentów żywności w wykazie składników

Bez uszczerbku dla art. 21 następujące komponenty środka spożywczego nie muszą być uwzględniane w wykazie składników:

- a) komponenty składnika, które zostały tymczasowo oddzielone podczas procesu produkcyjnego i później ponownie dodane w ilości nieprzekraczającej ich pierwotnych proporcji;
- b) dodatki do żywności i enzymy spożywcze:
 - (i) których obecność w danym środku spożywczym wynika wyłącznie z faktu, że były zawarte w jednym lub w większej liczbie składników takiego środka spożywczego, zgodnie z zasadą przenoszenia, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1333/2008, pod warunkiem że nie pełnią one żadnej funkcji technologicznej w produkcie gotowym; lub
 - (ii) które są stosowane jako substancje pomocnicze w przetwórstwie;
- c) stosowane w ilościach ściśle niezbędnych nośniki i substancje, które nie są dodatkami do środków spożywczych, lecz są stosowane w taki sam sposób i w tym samym celu co nośniki;
- d) substancje, które nie są dodatkami do żywności, lecz są stosowane w taki sam sposób i w tym samym celu co substancje pomocnicze w przetwórstwie i są nadal obecne w produkcie gotowym, nawet w zmienionej formie;
- e) woda:
 - (i) jeżeli woda jest użyta podczas procesu produkcyjnego wyłącznie do odtworzenia składnika użytego w postaci skoncentrowanej lub odwodnionej; lub
 - (ii) w przypadku roztworu wodnego, który nie jest zwykle spożywany.

Artykuł 21

Etykietowanie niektórych substancji lub produktów powodujących alergie lub reakcje nietolerancji

1. Bez uszczerbku dla przepisów przyjętych na mocy art. 42 ust. 2, dane szczegółowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), są oznaczane w wykazie składników zgodnie z zasadami określonymi w art. 18 ust. 1 z dokładnym odniesieniem do nazwy składnika lub produktu wymienionego w załączniku II.

W przypadku braku wykazu składników oznaczenie danych szczegółowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), obejmuje słowo „zawiera”, po którym podana jest nazwa substancji lub produktu wymienionego w załączniku II.

Gdy kilka składników lub substancji pomocniczych w przetwórstwie będących częścią danego środka spożywczego pochodzi od pojedynczej substancji lub produktu, które wymienione są w załączniku II, w etykietowaniu precyzuje się to w odniesieniu do każdego składnika lub substancji pomocniczej.

Oznaczenie danych szczegółowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), nie jest wymagane w przypadkach, gdy nazwa środka spożywczego wyraźnie odnosi się do danej substancji lub produktu.

2. Aby zapewnić konsumentom lepszą informację i uwzględnić najnowszą wiedzę naukową i techniczną, Komisja systematycznie analizuje i w razie potrzeby uaktualnia wykaz w załączniku II w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50, 51 i 52.

Artykuł 22

Oznaczanie ilościowe składników

1. Oznaczenie ilości składnika lub kategorii składników użytych do wytwarzania lub przygotowania danego środka spożywczego jest obowiązkowe, gdy dany składnik lub dana kategoria składników:

- a) występują w nazwie środka spożywczego lub są zwykle kojarzone z tą nazwą przez konsumenta;
- b) są podkreślone w etykietowaniu słownie, obrazowo lub graficznie; lub
- c) są istotne w celu scharakteryzowania danego środka spożywczego i odróżnienia go od produktów, z którymi mogłyby być mylone ze względu na jego nazwę lub wygląd.

2. Przepisy techniczne dotyczące stosowania ust. 1, włączając określone przypadki, gdy w odniesieniu do pewnych składników nie jest wymagane oznaczenie ilościowe, zostały zawarte w załączniku VIII.

Artykuł 23

Ilość netto

1. Ilość netto danego środka spożywczego jest wyrażana w litrach, centylitrach, mililitrach, kilogramach lub gramach, odpowiednio:

- a) w jednostkach objętości w przypadku produktów płynnych;
- b) w jednostkach masy w przypadku innych produktów.

2. Aby zapewnić lepsze rozumienie przez konsumenta informacji na temat żywności podanych w etykietowaniu, Komisja

może w odniesieniu do pewnych szczególnych środków spożywczych określić, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50 i 51, inny sposób wyrażania ilości netto niż sposób określony w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Przepisy techniczne dotyczące stosowania ust. 1, włączając określone przypadki, gdy oznaczenie ilości netto nie jest wymagane, zostały określone w załączniku IX.

Artykuł 24

Data minimalnej trwałości i termin przydatności do spożycia

1. W przypadku środków spożywczych, które z mikrobiologicznego punktu widzenia szybko się psują i z tego względu już po krótkim czasie mogą stanowić bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, datę minimalnej trwałości zastępuje się terminem przydatności do spożycia. Po upływie terminu przydatności do spożycia środek spożywczy jest uznawany za niebezpieczny zgodnie z art. 14 ust. 2–5 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.

2. Odpowiednia data jest podawana zgodnie z załącznikiem X.

3. Aby zapewnić jednolite stosowanie sposobu oznaczania daty minimalnej trwałości, o której mowa w załączniku X pkt 1 lit. c), Komisja może przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2, przepisy wykonawcze w tym względzie.

Artykuł 25

Kraj lub miejsce pochodzenia

1. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla wymogów dotyczących etykietowania, przewidzianych w szczegółowych przepisach unijnych, w szczególności w rozporządzeniu Rady (WE) nr 509/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami ⁽¹⁾ i w rozporządzeniu Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ⁽²⁾.

2. Wskazanie kraju lub miejsca pochodzenia jest obowiązkowe:

- a) w przypadku gdy zaniechanie ich wskazania mogłoby wprowadzać w błąd konsumenta co do rzeczywistego kraju lub miejsca pochodzenia środka spożywczego, w szczególności gdyby informacje towarzyszące środkowi spożywczemu lub etykieta jako całość mogły sugerować, że dany środek spożywczy pochodzi z innego kraju lub miejsca;
- b) w odniesieniu do mięsa objętego kodami Nomenklatury scalonej („CN”) wymienionymi w załączniku XI. Stosowanie niniejszej litery wymaga przyjęcia przepisów wykonawczych, o których mowa w ust. 6.

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

3. Jeżeli jest podany kraj lub miejsce pochodzenia danego środka spożywczego, i gdy nie jest on taki sam jak kraj lub miejsce pochodzenia jego podstawowego składnika:

- a) podaje się również kraj lub miejsce pochodzenia tego podstawowego składnika; lub
- b) wskazuje się, że kraj lub miejsce pochodzenia tego podstawowego składnika jest inne niż kraj lub miejsce pochodzenia środka spożywczego.

Stosowanie niniejszego ustępu wymaga przyjęcia przepisów wykonawczych, o których mowa w ust. 6.

4. W ciągu pięciu lat od daty rozpoczęcia stosowania ust. 2 lit. b) Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, aby ocenić obowiązek wskazania kraju lub miejsca pochodzenia w odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 2 lit. b).

5. Do dnia ... (*) Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania na temat obowiązku wskazania kraju lub miejsca pochodzenia w odniesieniu do:

- a) rodzajów mięsa innych niż wołowina oraz tych, o których mowa w ust. 2 lit. b);
- b) mleka;
- c) mleka wykorzystywanego jako składnik w produktach mlecznych;
- d) mięsa wykorzystywanego jako składnik;
- e) nieprzetworzonych środków spożywczych;
- f) produktów jednoskładnikowych;
- g) składników, które stanowią więcej niż 50 % środka spożywczego.

Sprawozdania te uwzględniają potrzebę uzyskania informacji przez konsumenta, wykonalność obowiązku wskazania kraju lub miejsca pochodzenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, oraz analizę kosztów i korzyści z wprowadzenia takich środków, w tym skutki prawne dla rynku wewnętrznego oraz wpływ na handel międzynarodowy.

Komisja może dołączyć do tych sprawozdań wnioski mające na celu zmianę odpowiednich przepisów unijnych.

6. Do dnia ... (**) Komisja przyjmie – zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2 – przepisy wykonawcze dotyczące stosowania ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu i stosowania ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 26

Instrukcje użycia

1. Instrukcje użycia danego środka spożywczego oznaczane są w taki sposób, aby umożliwić jego właściwe użycie.

(*) Trzy lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Dwa lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja może, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2, przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące wykonania ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do niektórych środków spożywczych.

Artykuł 27

Zawartość alkoholu

1. Postanowienia dotyczące oznaczenia objętościowej zawartości alkoholu są, w przypadku produktów oznaczonych kodem CN 2204, zawarte w szczegółowych przepisach unijnych mających zastosowanie do takich produktów.

2. W przypadku napojów o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo, innych niż te, o których mowa w ust. 1, rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu jest oznaczana zgodnie z załącznikiem XII.

SEKCJA 3

Informacja o wartości odżywczej

Artykuł 28

Powiązania z innymi przepisami

1. Przepisy niniejszej sekcji nie mają zastosowania do środków spożywczych objętych zakresem stosowania następującego aktów prawnych:

- a) dyrektywa 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych⁽¹⁾;
- b) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych⁽²⁾.

2. Przepisy niniejszej sekcji mają zastosowanie bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego⁽³⁾ i dyrektyw szczegółowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 wspomnianej dyrektywy.

Artykuł 29

Treść

1. Obowiązkowa informacja o wartości odżywczej obejmuje następujące elementy:

- a) wartość energetyczna; oraz
- b) ilość tłuszczu, kwasów tłuszczowych nasyconych, węglowodanów, cukrów, białka oraz soli.

⁽¹⁾ Dz.U. L 183 z 12.7.2002, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 164 z 26.6.2009, s. 45.

⁽³⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2009, s. 21.

W odpowiednich przypadkach można zamieścić – bezpośrednio w pobliżu informacji o wartości odżywczej – oświadczenie wskazujące, że zawartość soli wynika wyłącznie z obecności naturalnie występującego sodu.

2. Treść obowiązkowej informacji o wartości odżywczej, o której mowa w ust. 1, może zostać uzupełniona informacją o ilości jednego lub większej liczby z następujących składników:

- a) izomery trans kwasów tłuszczowych;
- b) kwasy tłuszczowe jednonienasycone;
- c) kwasy tłuszczowe wielonienasycone;
- d) alkohole wielowodorotlenowe;
- e) skrobia;
- f) błonnik;
- g) każda z witamin lub każdy ze składników mineralnych wymienionych w załączniku XIII część A pkt 1 i obecnych w znaczącej ilości, zgodnie z jej definicją w załączniku XIII część A pkt 2.

3. Jeżeli etykietowanie żywności opakowanej zawiera obowiązkową informację o wartości odżywczej, o której mowa w ust. 1, można powtórzyć w nim informacje na temat wartości energetycznej oraz ilości tłuszczu, nasyconych kwasów tłuszczowych, cukrów oraz soli.

4. W drodze odstępstwa od art. 35 ust. 1, gdy etykietowanie produktów, o których mowa w art. 16 ust. 4, zawiera informację o wartości odżywczej, treść takiej informacji może ograniczać się jedynie do wartości energetycznej.

5. Bez uszczerbku dla art. 42 i w drodze odstępstwa od art. 35 ust. 1, gdy etykietowanie produktów, o których mowa w art. 42 ust. 1, zawiera informację o wartości odżywczej, treść takiej informacji może ograniczać się jedynie do:

- a) wartości energetycznej; lub
- b) wartości energetycznej i ilości tłuszczu, nasyconych kwasów tłuszczowych, cukrów oraz soli.

6. Aby uwzględnić znaczenie, jakie w informacjach dla konsumentów mają dane szczegółowe, o których mowa w ust. 2–5 niniejszego artykułu, Komisja może zmienić wykazy z ust. 2–5 niniejszego artykułu w drodze aktów delegowanych, zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50 i 51, przez dodanie lub usunięcie pewnych danych szczegółowych.

Artykuł 30

Obliczenie

1. Wartość energetyczną oblicza się z zastosowaniem współczynników przeliczeniowych określonych w załączniku XIV.

2. Komisja może – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50 i 51 – przyjąć współczynniki przeliczeniowe do obliczania ilości witamin i składników mineralnych określonych w załączniku XIII część A pkt 1, aby dokładniej obliczać zawartość takich

witamin i składników mineralnych w środkach spożywczych. Przeliczniki te dodaje się do załącznika XIV.

3. Wartość energetyczna i ilości składników odżywczych, o których mowa w art. 29 ust. 1–5, odnoszą się do żywności w postaci dostępnej w sprzedaży.

W stosownych przypadkach informacje mogą się odnosić do żywności po przygotowaniu, pod warunkiem że podawane są wystarczająco dokładne instrukcje dotyczące przygotowania, a informacje odnoszą się do żywności przygotowanej do spożycia.

4. Podawane wartości, odpowiednio dla danego przypadku, są wartościami średnimi opartymi na:

- a) analizie żywności dokonanej przez producenta;
- b) obliczeniu na podstawie znanych lub rzeczywistych wartości średnich użytych składników; lub
- c) obliczeniu na podstawie ogólnie dostępnych i zaakceptowanych danych.

Komisja może zgodnie z procedurą regulacyjną przewidzianą w art. 46 ust. 2 przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące jednolitego wdrożenia niniejszego ustępu w odniesieniu do precyzji podawanych wartości, w tym do różnic między wartościami podawanymi a wartościami ustalonymi w trybie urzędowych kontroli.

Artykuł 31

Wyrażanie ilości w przeliczeniu na 100 g lub 100 ml

1. Wartość energetyczna i ilość składników odżywczych, o których mowa w art. 29 ust. 1–5, jest wyrażana przy użyciu jednostek miary wymienionych w załączniku XV.

2. Wartość energetyczna i ilość składników odżywczych, o których mowa w art. 29 ust. 1–5, jest wyrażana w przeliczeniu na 100 g lub na 100 ml.

3. O ile jest podawana informacja o witaminach i składnikach mineralnych, jest ona również wyrażana, oprócz formy wyrażania, o której mowa w ust. 2, jako wartość procentowa referencyjnych wartości spożycia określonych w załączniku XIII część A pkt 1 w przeliczeniu na 100 g lub na 100 ml.

4. Oprócz formy wyrażania, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, wartość energetyczna i ilość składników odżywczych, o których mowa w art. 29 ust. 1, 3, 4 i 5, może być wyrażana, w stosownych przypadkach, jako wartość procentowa referencyjnych wartości spożycia określonych w załączniku XIII część B, w przeliczeniu na 100 g lub na 100 ml.

Artykuł 32

Wyrażanie ilości w przeliczeniu na porcję lub na jednostkową ilość żywności

1. W następujących przypadkach wartość energetyczna i ilość składników odżywczych, o których mowa w art. 29 ust. 1–5, może być wyrażana w przeliczeniu na porcję lub na jednostkową ilość żywności łatwo rozpoznawalną dla konsumenta, pod warunkiem że ta porcja lub jednostkowa ilość są

zgodne z informacją ilościową na etykiecie i że podana jest liczba porcji lub jednostkowych ilości zawartych w opakowaniu:

- a) oprócz formy wyrażania ilości w przeliczeniu na 100 g lub na 100 ml, o której mowa w art. 31 ust. 2;
- b) oprócz formy wyrażania ilości w przeliczeniu na 100 g lub na 100 ml, o której mowa w art. 31 ust. 3, w odniesieniu do ilości witamin i składników mineralnych;
- c) oprócz lub zamiast formy wyrażania ilości w przeliczeniu na 100 g lub na 100 ml, o której mowa w art. 31 ust. 4.

2. W drodze odstępstwa od art. 31 ust. 2 w przypadkach, o których mowa w art. 29 ust. 3, 4 i 5, wartość energetyczna i ilość składników odżywczych lub wartość procentowa referencyjnych wartości spożycia określonych w załączniku XIII część B może być wyrażana jedynie w przeliczeniu na porcję lub na jednostkową ilość żywności.

3. Użyte porcje lub jednostkowe ilości są wskazywane bezpośrednio w pobliżu informacji o wartości odżywczej.

4. Aby zapewnić jednolite wyrażanie informacji o wartości odżywczej w przeliczeniu na porcję lub na jednostkową ilość spożywanej żywności i aby zapewnić konsumentowi jednolitą podstawę porównawczą, Komisja może, uwzględniając obecne wzorce konsumpcji konsumentów, jak i zalecenia żywieniowe, przyjąć przepisy w sprawie wyrażania ilości w przeliczeniu na porcję lub na jednostkową ilość spożywanej żywności w odniesieniu do określonych kategorii środków spożywczych zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2.

Artykuł 33

Prezentacja

1. Dane szczegółowe, o których mowa w art. 29 ust. 1 i 2, są zawarte w tym samym polu widzenia. Prezentowane są łącznie w czytelnym formacie oraz, w stosownych przypadkach, w kolejności prezentacji określonej w załączniku XV.

2. Dane szczegółowe, o których mowa w art. 29 ust. 1 i 2, są prezentowane, jeżeli jest na to miejsce, w formacie tabeli z wyrównanymi liczbami. Jeżeli nie ma na to miejsca, informacja jest prezentowana w formacie liniowym.

3. Dane szczegółowe, o których mowa w art. 29 ust. 3, można podać razem:

- a) w innym polu widzenia niż określone w ust. 1 niniejszego artykułu; oraz
 - b) w innym formacie niż określony w ust. 2 niniejszego artykułu.
4. Dane szczegółowe, o których mowa w art. 29 ust. 4 i 5, mogą być przedstawione w innym formacie niż określony w ust. 2 niniejszego artykułu.

5. W przypadkach gdy wartość energetyczna lub ilość składnika(-ów) odżywczego(-ych) w produkcie jest znikoma, informacje dotyczące tych elementów można zastąpić takim oświadczeniem, jak „Zawiera znikome ilości...” i umieścić je w bezpośredniej bliskości informacji o wartości odżywczej, o ile informacja taka występuje.

Aby zapewnić jednolite wdrożenie niniejszego ustępu, Komisja może zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2, przyjąć przepisy dotyczące wartości energetycznej i ilości składników odżywczych, o których mowa w art. 29 ust. 1–5, które można uznać za znikome.

6. Aby zapewnić jednolite stosowanie sposobu prezentacji informacji o wartości odżywczej w formatach, o których mowa w ust. 1–4 niniejszego artykułu, Komisja może przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2, przepisy wykonawcze w tym względzie.

Artykuł 34

Dodatkowe formy wyrażania i prezentacji informacji

1. Oprócz form wyrażania informacji, o których mowa w art. 31 ust. 2 i 4 oraz w art. 32, oraz form prezentacji, o których mowa w art. 33 ust. 2, wartość energetyczna i ilość składników odżywczych, o których mowa w art. 29 ust. 1–5, może być podawana za pośrednictwem innych form wyrażania lub prezentowania informacji z zastosowaniem – oprócz słów i liczb – form graficznych lub symboli, pod warunkiem że zostaną spełnione następujące wymagania:

- a) nie wprowadzają one konsumenta w błąd, o czym mowa w art. 7;
- b) mają na celu ułatwienie zrozumienia przez konsumenta znaczenia danej żywności dla zawartości energii i składników odżywczych w diecie;
- c) są one wsparte dowodami zrozumienia takich form wyrażania lub prezentacji informacji przez przeciętnego konsumenta; oraz
- d) w przypadku innych form wyrażania informacji są one oparte albo na zharmonizowanych referencyjnych wartościach spożycia, albo – w przypadku ich braku – na ogólnie przyjętych zaleceniach naukowych dotyczących spożycia energii lub składników odżywczych.

2. Państwa członkowskie mogą zalecać podmiotom działającym na rynku spożywczym stosowanie jednej lub większej liczby dodatkowych form wyrażania lub prezentacji informacji o wartości odżywczej, jakie uznają za najlepiej spełniające wymogi określone w ust. 1 lit. a)–d). Państwa członkowskie przekazują Komisji szczegółowe informacje na temat tych dodatkowych form wyrażania i prezentacji.

3. Państwa członkowskie zapewniają odpowiednie monitorowanie dodatkowych form wyrażania lub prezentacji informacji o wartości odżywczej, które występują na rynku na ich terytorium.

Aby ułatwić monitorowanie stosowania takich dodatkowych form wyrażania lub prezentacji, państwa członkowskie mogą wymagać od podmiotów działających na rynku spożywczym i wprowadzających na rynek na swoim terytorium środki spożywcze oznaczone za pomocą takich informacji, aby powiadamiały właściwy organ o stosowaniu dodatkowej formy wyrażania lub prezentacji odpowiednio uzasadniając spełnienie wymogów określonych w ust. 1 lit. a)–d). W takich przypadkach wymagana może być również informacja o zaprzestaniu stosowania takich dodatkowych form wyrażania lub prezentacji.

4. Komisja ułatwia i organizuje wymianę informacji między państwami członkowskimi oraz z nią i zainteresowanymi stronami w kwestiach związanych ze stosowaniem wszelkich dodatkowych form wyrażania lub prezentacji informacji o wartości odżywczej.

5. W świetle zebranych doświadczeń Komisja przedstawi – do dnia ... (*) – Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania dodatkowych form wyrażania i prezentacji informacji, ich skutków dla rynku wewnętrznego oraz na temat celowości dalszej harmonizacji tych form wyrażania i prezentacji informacji. W tym celu państwa członkowskie dostarczają Komisji odpowiednich informacji dotyczących stosowania takich dodatkowych form wyrażania lub prezentacji na rynku na ich terytorium. Komisja może dołączyć do tego sprawozdania wnioski mające na celu zmianę odpowiednich przepisów unijnych.

6. Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2, przepisy szczegółowe dotyczące wdrożenia ust. 1, 3 i 4 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ V

DOBROWOLNE INFORMACJE NA TEMAT ŻYWNOŚCI

Artykuł 35

Wymogi mające zastosowanie

1. Informacje na temat żywności, o których mowa w art. 9 i 10, przekazywane na zasadzie dobrowolności muszą być zgodne z wymogami określonymi w rozdziale IV sekcje 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

2. Informacje na temat żywności przekazywane na zasadzie dobrowolności muszą spełniać następujące wymogi:

- a) nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd, o czym mowa w art. 7;
- b) nie mogą być niejednoznaczne ani dezorientować konsumenta;
- c) muszą być, w stosownych przypadkach, oparte na odpowiednich danych naukowych.

(*) Osiem lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja może przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 46 ust. 2, przepisy wykonawcze dotyczące stosowania wymogów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w odniesieniu do dobrowolnych informacji na temat żywności, dotyczących możliwej lub niezamierzonej obecności substancji lub produktów powodujących alergie lub reakcje nietolerancji.

4. Aby zapewnić właściwe informowanie konsumentów, w przypadku gdy podmioty działające na rynku spożywczym przekazują dobrowolne informacje na temat żywności na różnych podstawach, co może wprowadzać w błąd lub dezorientować konsumenta, Komisja może, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50 i 51, dopuścić dodatkowe przypadki przekazywania dobrowolnych informacji na temat żywności oprócz tych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 36

Prezentacja

Nie można prezentować dobrowolnych informacji na temat żywności ze szkodą dla przestrzeni dostępnej do prezentacji obowiązkowych informacji na temat żywności.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KRAJOWE

Artykuł 37

Przepisy krajowe

1. W odniesieniu do kwestii harmonizowanych w szczególności niniejszym rozporządzeniem, państwa członkowskie nie mogą przyjmować ani zachowywać przepisów krajowych, chyba że zezwala na to prawo Unii. Przepisy krajowe nie mogą powodować utrudnień dla swobodnego przepływu towarów.

2. Bez uszczerbku dla art. 38, państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy krajowe w odniesieniu do kwestii, które nie zostały zharmonizowane w szczególności niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że nie zakazują one, nie utrudniają ani nie ograniczają swobodnego przepływu towarów, które są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 38

Przepisy krajowe w zakresie dodatkowych obowiązkowych danych szczegółowych

1. Poza obowiązkowymi danymi szczegółowymi, o których mowa w art. 9 ust. 1 i w art. 10, państwa członkowskie mogą wymagać, zgodnie z procedurą określoną w art. 43, podawania dalszych informacji w odniesieniu do szczególnych rodzajów lub kategorii środków spożywczych, o ile jest to uzasadnione przynajmniej jednym z poniższych powodów:

- a) ochroną zdrowia publicznego;
- b) ochroną konsumentów;
- c) zapobieganiem nadużyciom;

d) ochroną praw własności przemysłowej i handlowej, oznaczeń pochodzenia, zarejestrowanych nazw pochodzenia oraz zapobieganiem nieuczciwej konkurencji.

2. Na podstawie ust. 1 państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy dotyczące obowiązkowego określania kraju lub miejsca pochodzenia środków spożywczych jedynie wówczas, gdy istnieje udowodniony związek pewnych cech żywności z jej pochodzeniem. Przy zgłaszaniu Komisji takich przepisów państwa członkowskie przedstawiają dowody świadczące o tym, że większość konsumentów przywiązuje znaczną wagę do takich informacji.

Artykuł 39

Mleko i produkty mleczne

Państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy stanowiące odstępstwo od art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 w przypadku mleka i produktów mlecznych w butelkach szklanych przeznaczonych do ponownego użycia.

Państwa członkowskie bezzwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Artykuł 40

Napoje alkoholowe

Państwa członkowskie mogą do czasu przyjęcia przepisów unijnych, o których mowa w art. 16 ust. 4, utrzymać przepisy krajowe dotyczące wymieniania składników w przypadku napojów o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo.

Artykuł 41

Wyrażanie ilości netto

W przypadku braku przepisów Unii, o których mowa w art. 23 ust. 2, dotyczących wyrażania ilości netto pewnych szczególnych środków spożywczych w sposób inny od przewidzianego w art. 23 ust. 1 państwa członkowskie mogą zachować przepisy krajowe przyjęte przed ... (*).

W terminie do ... (**) państwa członkowskie informują Komisję o tych przepisach. Komisja przedstawia je pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 42

Przepisy krajowe dotyczące żywności nieopakowanej

1. W przypadku oferowania środków spożywczych do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta lub ich uprzedniego pakowania do bezpośredniej sprzedaży:

a) przekazanie danych szczegółowych określonych w art. 9 ust. 1 lit. c) jest obowiązkowe;

b) przekazanie innych danych szczegółowych określonych w art. 9 i 10 nie jest obowiązkowe, chyba że państwo członkowskie przyjmie przepisy zawierające wymóg przekazania części lub wszystkich tych danych szczegółowych, lub elementów tych danych szczegółowych.

2. Państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy dotyczące sposobu udostępniania danych szczegółowych lub elementów danych szczegółowych, o których mowa w ust. 1, oraz – w stosownych przypadkach – ich form wyrażania i prezentacji.

3. Państwa członkowskie bezzwłocznie przekazują Komisji tekst przepisów, o których mowa w ust. 1 lit. b) i ust. 2.

Artykuł 43

Procedura notyfikacji

1. W przypadku odesłania do niniejszego artykułu państwo członkowskie, które uznaje za konieczne przyjęcie nowego prawodawstwa dotyczącego informacji na temat żywności, zawiadamia wcześniej Komisję i inne państwa członkowskie o planowanych przepisach i podaje powody, które je uzasadniają.

2. Komisja zasięga opinii Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionego na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, jeśli uzna, że taka opinia jest przydatna lub jeśli zażąda jej państwo członkowskie.

3. Państwo członkowskie, które uznaje za konieczne przyjęcie nowego prawodawstwa dotyczącego informacji na temat żywności, może przyjąć planowane przepisy po upływie trzech miesięcy od notyfikacji, o której mowa w ust. 1, o ile nie otrzymało od Komisji negatywnej opinii.

4. W przypadku wydania negatywnej opinii przez Komisję, przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, Komisja wszczyna procedurę regulacyjną przewidzianą w art. 46 ust. 2 w celu ustalenia, czy planowane przepisy mogą być wprowadzone w życie, z zastrzeżeniem, jeśli to niezbędne, właściwych zmian.

5. W odniesieniu do przepisów podlegających procedurze notyfikacji określonej w niniejszym artykule nie ma zastosowania dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego⁽¹⁾.

(*) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY WYKONAWCZE, ZMIANIAJĄCE I KOŃCOWE

Artykuł 44

Zmiany załączników

Aby uwzględnić postęp techniczny, rozwój naukowy, zdrowie konsumentów lub potrzebę konsumentów w zakresie informacji i z zastrzeżeniem przepisów art. 10 ust. 2 i art. 21 ust. 2 dotyczących zmian w załącznikach II i III, Komisja może – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 49 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 50 i 51 – dokonywać zmian w załącznikach do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 45

Okres przejściowy w odniesieniu do środków wykonawczych lub aktów delegowanych i data ich stosowania

1. Bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu, wykonując przyznane w niniejszym rozporządzeniu uprawnienia, aby przyjmować środki zgodnie z procedurą regulacyjną, o których mowa w art. 46 ust. 2 lub w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 49–52, Komisja:

- a) określa stosowny okres przejściowy dla nowych środków, w trakcie którego środki spożywcze oznaczone etykietami niezgodnymi z nowymi środkami mogą być wprowadzane na rynek, i po upływie którego zapasy takich środków spożywczych wprowadzone na rynek przed zakończeniem okresu przejściowego, mogą być sprzedawane aż do ich wyczerpania; oraz
- b) zapewnia rozpoczęcie stosowania tych środków od dnia 1 kwietnia danego roku kalendarzowego.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania w nagłych przypadkach, gdy celem środków, o których mowa w tym ustępie, jest ochrona zdrowia ludzkiego.

Artykuł 46

Komitet

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

Artykuł 47

Zmiany rozporządzenia (WE) nr 1924/2006

Art. 7 akapit pierwszy i drugi rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 otrzymują brzmienie:

„Etykietowanie dotyczące wartości odżywczej produktów, w odniesieniu do których składane jest oświadczenie żywieniowe lub oświadczenie zdrowotne, jest obowiązkowe, z wyjątkiem reklamy ogólnej. Wymagane informacje zawierają elementy określone w art. 29 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 z dnia ... w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (*). Jeżeli składane jest oświadczenie żywieniowe lub oświadczenie zdrowotne w odniesieniu do składnika odżywczego, o którym mowa w art. 29 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr .../2011 (*), podaje się ilość tego składnika odżywczego zgodnie z art. 30–33 tego rozporządzenia.

Informacja o ilości substancji, której(-ych) dotyczy oświadczenie żywieniowe lub zdrowotne, a która nie jest podana w etykietowaniu dotyczącym wartości odżywczej, jest zamieszczana w tym samym polu widzenia, w którym znajduje się etykietowanie dotyczące wartości odżywczej, i wyrażana zgodnie z art. 30, 31 i 32 rozporządzenia (UE) nr .../2011. Jednostki miary wykorzystywane do wyrażenia ilości substancji są jednostkami właściwymi dla poszczególnych substancji.

(*) Dz.U. L ... ”.

Artykuł 48

Zmiany rozporządzenia (WE) nr 1925/2006

Art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 otrzymuje brzmienie:

„3. Etykietowanie dotyczące wartości odżywczej produktów z dodatkiem witamin i składników mineralnych, które objęte są niniejszym rozporządzeniem, jest obowiązkowe. Wymagana informacja zawiera elementy określone w art. 29 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 z dnia ... w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (*) oraz całkowite ilości witamin i składników mineralnych obecne w żywności po ich dodaniu.

(*) Dz.U. L ... ”.

Artykuł 49

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 10 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 13 ust. 5, art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 2, art. 23 ust. 2, art. 29 ust. 6, art. 30 ust. 2, art. 35 ust. 4 i art. 44, powierza się Komisji na okres 5 lat od ... (*). Komisja sporządza sprawozdanie na temat delegowanych uprawnień nie później niż 6 miesięcy przed upływem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na taki sam okres, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwołają je zgodnie z art. 50.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja informuje o nim jednocześnie Parlament Europejski i Radę.

(*) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 50 i 51.

4. W przypadku gdy – w razie wystąpienia nowego poważnego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego – wymagać tego będzie szczególnie pilny charakter sprawy, procedura, o której mowa w art. 52, ma zastosowanie do aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 10 ust. 2 i art. 21 ust. 2.

Artykuł 50

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 10 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 13 ust. 5, art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 2, art. 23 ust. 2, art. 29 ust. 6, art. 30 ust. 2, art. 35 ust. 4 i art. 44, może zostać odwołane w każdej chwili przez Parlament Europejski lub Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę podejmowania decyzji o odwołaniu przekazania uprawnień, dokłada starań o poinformowanie o tym drugiej instytucji oraz Komisji w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując delegowane uprawnienia, które mogą być przedmiotem odwołania, a także ewentualne powody odwołania.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Wchodzi ona w życie bezzwłocznie lub z dniem w niej określonym. Nie narusza ona ważności już obowiązujących aktów delegowanych. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 51

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o tym akcie.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o dwa miesiące.

2. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, zostaje on opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem wspomnianego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrazić sprzeciwu.

3. Jeśli Parlament Europejski lub Rada wyrażą w terminie, o którym mowa w ust. 1, sprzeciw wobec aktu delegowanego,

nie wchodzi on w życie. Instytucja wyrażająca sprzeciw wobec aktu delegowanego określa powody sprzeciwu.

Artykuł 52

Procedura w trybie pilnym

1. Akty delegowane przyjęte na podstawie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 3.

2. Powiadomienie o akcie delegowanym przyjętym na mocy niniejszego artykułu wysyłane do Parlamentu Europejskiego i Rady zawiera uzasadnienie zastosowania procedury w trybie pilnym.

3. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego przyjętego na podstawie niniejszego artykułu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 51. W takim przypadku akt przestaje mieć zastosowanie. Instytucja wyrażająca sprzeciw wobec takiego aktu delegowanego określa jego powody.

Artykuł 53

Uchylenie

1. Dyrektywy 87/250/EWG, 90/496/WE, 1999/10/WE, 2000/13/WE, 2002/67/WE, 2008/5/WE i rozporządzenie (WE) nr 608/2004 tracą moc z dniem ... (*)

2. Odesłania do uchylonych aktów traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 54

Środki przejściowe

1. Środki spożywcze wprowadzone na rynek lub opatrzone etykietą przed ... (**), które nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia, mogą być wprowadzane na rynek do czasu wyczerpania zapasów tych środków.

Środki spożywcze wprowadzone na rynek lub opatrzone etykietą przed ... (***), które nie spełniają wymogu określonego w art. 9 ust. 1 lit. l) niniejszego rozporządzenia, mogą być wprowadzane na rynek do czasu wyczerpania zapasów tych środków.

2. Między ... (**) a ... (***), w przypadku gdy informacja o wartości odżywczej jest przekazywana na zasadzie dobrowolności, musi spełniać ona wymogi art. 29–34.

3. Na zasadzie odstępstwa od dyrektywy 90/496/EWG, od art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 i od art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1925/2006, środki spożywcze opatrzone etykietą zgodnie z art. 29–34 niniejszego rozporządzenia mogą być wprowadzane na rynek przed ... (**).

(*) Trzy lata od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Pierwszy dzień miesiąca następującego 3 lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(***) Pierwszy dzień miesiąca następującego 5 lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 55

Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od ... (*), z wyjątkiem art. 9 ust. 1 lit. l), który stosuje się od ... (**).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

(*) Pierwszy dzień miesiąca następującego 3 lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Pierwszy dzień miesiąca następującego 5 lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

ZAŁĄCZNIK I

**SZCZEGÓŁOWE DEFINICJE,
o których mowa w art. 2 ust. 4**

1. „Informacja o wartości odżywczej” lub „etykietowanie dotyczące wartości odżywczej” oznaczają informacje odnoszące się do:
 - a) wartości energetycznej; lub
 - b) wartości energetycznej i przynajmniej jednego z następujących składników odżywczych i ich konkretnie wymienionych komponentów:
 - tłuszcz (kwasy tłuszczowe nasycone, izomery trans kwasów tłuszczowych, kwasy tłuszczowe jednonienasycone, kwasy tłuszczowe wielonienasycone),
 - węglowodany (cukry, alkohole wielowodorotlenowe, skrobia),
 - sól,
 - błonnik pokarmowy,
 - białko,
 - każda z witamin lub każdy ze składników mineralnych wymienionych w pkt 1 części A załącznika XIII, i obecnych w znaczących ilościach zgodnie z określeniem w pkt 2 części A załącznika XIII.
2. „Tłuszcz” oznacza tłuszcz całkowity, łącznie z fosfolipidami.
3. „Kwasy tłuszczowe nasycone” oznaczają kwasy tłuszczowe bez podwójnych wiązań.
4. „Izomery trans kwasów tłuszczowych” oznaczają kwasy tłuszczowe z co najmniej jednym niesprzężonym (tj. przerwanym co najmniej jedną grupą metylenową) wiązaniem podwójnym węgiel-węgiel w konfiguracji trans.
5. „Kwasy tłuszczowe jednonienasycone” oznaczają kwasy tłuszczowe z jednym podwójnym wiązaniem cis.
6. „Kwasy tłuszczowe wielonienasycone” oznaczają kwasy tłuszczowe z co najmniej dwoma podwójnymi wiązaniami cis przerwany cis-metylenem.
7. „Węglowodany” oznaczają wszelkie węglowodany, które podlegają procesom metabolizmu w organizmie człowieka, łącznie z alkoholami wielowodorotlenowymi.
8. „Cukry” oznaczają wszelkie cukry proste i dwucukry obecne w żywności, z wyjątkiem alkoholi wielowodorotlenowych.
9. „Alkohole wielowodorotlenowe” oznaczają alkohole zawierające więcej niż dwie grupy hydroksylowe.
10. „Białko” oznacza zawartość białka obliczoną z użyciem wzoru:
$$\text{białko} = \text{całkowity azot oznaczony metodą Kjeldahla} \times 6,25.$$
11. „Sól” oznacza równoważną zawartość soli obliczoną z użyciem wzoru: $\text{sól} = \text{sód} \times 2,5$.
12. „Błonnik” oznacza polimery węglowodanowe z co najmniej trzema jednostkami monomerów, które nie są trawione ani wchłaniane w jelicie cienkim człowieka i należą do następujących kategorii:
 - jadalne polimery węglowodanowe naturalnie występujące w żywności przygotowanej do spożycia,
 - jadalne polimery węglowodanowe otrzymane z surowców żywnościowych za pomocą środków fizycznych, enzymatycznych lub chemicznych, których korzystne efekty fizjologiczne potwierdzają powszechnie uznane dowody naukowe,
 - jadalne syntetyczne polimery węglowodanowe, których korzystne efekty fizjologiczne potwierdzają powszechnie uznane dowody naukowe.
13. „Wartość średnia” oznacza wartość, która najlepiej określa ilość składnika odżywczego zawartego w danym środku spożywczym i uwzględnia sezonową zmienność, wzorce konsumpcji i inne czynniki, które mogą mieć wpływ na zmianę wartości rzeczywistej.

ZAŁĄCZNIK II

SUBSTANCJE LUB PRODUKTY POWODUJĄCE ALERGIE LUB REAKCJE NIETOLERANCJI

1. Zboża zawierające gluten, tj. pszenica, żyto, jęczmień, owies, orkisz, kamut lub ich odmiany hybrydowe, i produkty pochodne, z wyjątkiem:
 - a) syropów glukozowych na bazie pszenicy zawierających dekstrozę ⁽¹⁾;
 - b) maltodekstryn na bazie pszenicy ⁽¹⁾;
 - c) syropów glukozowych na bazie jęczmienia;
 - d) zbóż wykorzystywanych do produkcji destylatów alkoholowych, w tym alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego.
2. Skorupiaki i produkty pochodne.
3. Jaja i produkty pochodne.
4. Ryby i produkty pochodne, z wyjątkiem:
 - a) żelatyny rybnej stosowanej jako nośnik preparatów zawierających witaminy lub karotenoidy;
 - b) żelatyny rybnej lub karuku stosowanych jako środki klarujące do piwa i wina.
5. Orzeszki ziemne (arachidowe) i produkty pochodne.
6. Soja i produkty pochodne, z wyjątkiem:
 - a) całkowicie rafinowanego oleju i tłuszczu sojowego ⁽¹⁾;
 - b) mieszaniny naturalnych tokoferoli (E306), naturalnego D-alfa-tokoferolu, naturalnego octanu D-alfa-tokoferolu, naturalnego bursztynianu D-alfa-tokoferolu pochodzenia sojowego;
 - c) fitosteroli i estrów fitosteroli otrzymanych z olejów roślinnych pochodzenia sojowego;
 - d) estru stanolu roślinnego produkowanego ze steroli olejów roślinnych pochodzenia sojowego.
7. Mleko i produkty pochodne (łącznie z laktozą), z wyjątkiem:
 - a) serwatki wykorzystywanej do produkcji destylatów alkoholowych, w tym alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego;
 - b) laktitolu.
8. Orzechy, tj. migdały (*Amygdalus communis* L.), orzechy laskowe (*Corylus avellana*), orzechy włoskie (*Juglans regia*), orzechy nerkowca (*Anacardium occidentale*), orzeszki pekan (*Carya illinoensis* (Wangenh.) K. Koch), orzechy brazylijskie (*Bertholletia excelsa*), pistacje/orzechy pistacjowe (*Pistacia vera*), orzechy makadamia lub orzechy Queensland (*Macadamia ternifolia*), i produkty pochodne z wyjątkiem orzechów wykorzystywanych do produkcji destylatów alkoholowych, w tym alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego.
9. Seler i produkty pochodne.
10. Gorczyca i produkty pochodne.
11. Nasiona sezamu i produkty pochodne.

⁽¹⁾ Oraz produkty pochodne, o ile obróbka, jakiej je poddano, najprawdopodobniej nie wpływa na zwiększenie alergenicności, ocenionej przez właściwy organ w odniesieniu do produktu, z którego powstały.

-
12. Dwutlenek siarki i siarczyny w stężeniach powyżej 10 mg/kg lub 10 mg/litr w przeliczeniu na całkowitą zawartość SO₂ dla produktów w postaci gotowej bezpośrednio do spożycia lub w postaci przygotowanej do spożycia zgodnie z instrukcjami wytwórców.
 13. Łubin i produkty pochodne.
 14. Mięczaki i produkty pochodne.
-

ZAŁĄCZNIK III

ŚRODKI SPOŻYWCZE, W PRZYPADKU KTÓRYCH ETYKIETOWANIE MUSI ZAWIERAĆ CO NAJMNIEJ JEDEN DODATKOWY RODZAJ DANYCH SZCZEGÓŁOWYCH

Rodzaj lub kategoria żywności	Dane szczegółowe
1. Środki spożywcze pakowane w atmosferze niektórych gazów	
1.1. Środki spożywcze, których trwałość została przedłużona w wyniku użycia gazów opakowaniowych dozwolonych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1333/2008.	„Pakowano(-y) w atmosferze ochronnej”.
2. Środki spożywcze zawierające substancje słodzące	
2.1. Środki spożywcze zawierające substancję słodzącą lub substancje słodzące dozwolone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1333/2008.	„Zawiera substancję(-e) słodzącą(-e)”; informację umieszcza się obok nazwy środka spożywczego.
2.2. Środki spożywcze zawierające zarówno dodatek cukru lub cukrów, jak i substancję słodzącą lub substancje słodzące dozwolone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1333/2008.	„Zawiera cukier (cukry) i substancję(-e) słodzącą(-e)”; informację tę umieszcza się obok nazwy środka spożywczego.
2.3. Środki spożywcze zawierające aspartam/sól aspartamu-acesulfamu dozwolone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1333/2008.	„Zawiera źródło fenyloalaniny”.
2.4. Środki spożywcze zawierające ponad 10 % dodanych alkoholi wielowodorotlenowych dozwolonych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1333/2008.	„Spożycie w nadmiernych ilościach może mieć efekt przeczyszczający”.
3. Środki spożywcze zawierające kwas glicyryzynowy lub jego sól amonową	
3.1. Wyroby lub napoje zawierające kwas glicyryzynowy lub jego sól amonową w wyniku dodania substancji jako takiej (takich) lub lukrecji <i>Glycyrrhiza glabra</i> , w stężeniu 100 mg/kg lub 10 mg/l lub większym.	Bezpośrednio po wykazie składników należy dodać następującą informację: „zawiera lukrecję”, chyba że termin „lukrecja” został już włączony do wykazu składników lub do nazwy środka spożywczego. W razie braku wykazu składników informację umieszcza się obok nazwy środka spożywczego.
3.2. Wyroby zawierające kwas glicyryzynowy lub jego sól amonową w wyniku dodania substancji jako takiej (takich) lub lukrecji <i>Glycyrrhiza glabra</i> w stężeniu 4 g/kg lub większym.	Bezpośrednio po wykazie składników należy dodać następującą informację: „zawiera lukrecję – chorzy na nadciśnienie powinni unikać nadmiernego spożycia”. W razie braku wykazu składników informację umieszcza się obok nazwy środka spożywczego.
3.3. Napoje zawierające kwas glicyryzynowy lub jego sól amonową w wyniku dodania substancji jako takiej (takich) lub lukrecji <i>Glycyrrhiza glabra</i> w stężeniu 50 mg/l lub większym, lub 300 mg/l lub większym w przypadku napojów o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętości (¹).	Bezpośrednio po wykazie składników należy dodać następującą informację: „zawiera lukrecję – chorzy na nadciśnienie powinni unikać nadmiernego spożycia”. W razie braku wykazu składników informację umieszcza się obok nazwy środka spożywczego.
4. Napoje o wysokiej zawartości kofeiny lub środki spożywcze z dodatkiem kofeiny	
4.1. Napoje, z wyjątkiem napojów na bazie kawy, herbaty lub ekstraktu kawy lub herbaty, w przypadku gdy nazwa środka spożywczego zawiera określenie „kawa” lub „herbata”, które: — są przeznaczone do spożycia w stanie niezmodyfikowanym i zawierają kofeinę, niezależnie od jej źródła, w proporcji przewyższającej 150 mg/l, lub — występują w postaci skoncentrowanej lub suchej i po przygotowaniu do spożycia zawierają kofeinę, niezależnie od jej źródła, w proporcji przewyższającej 150 mg/l.	„Wysoka zawartość kofeiny; nie zaleca się stosowania u dzieci i kobiet w ciąży” w tym samym polu widzenia, co nazwa napoju, po czym w nawiasach, zgodnie z art. 13 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, umieszcza się informację dotyczącą zawartości kofeiny wyrażonej w mg na 100 ml.

Rodzaj lub kategoria żywności	Dane szczegółowe
4.2. Środki spożywcze inne niż wymienione w pkt 4.1, do których dodano kofeinę w celu żywieniowym lub fizjologicznym.	„Dodatek kofeiny; nie zaleca się stosowania u dzieci i kobiet w ciąży” w tym samym polu widzenia, co nazwa produktu, po czym w nawiasach, zgodnie z art. 13 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, umieszcza się informację dotyczącą zawartości kofeiny wyrażonej w mg na 100 g/ml. W przypadku suplementów diety zawartość kofeiny jest wyrażona w przeliczeniu na porcję zgodnie z zaleceniem w sprawie dziennego spożycia podanym na etykiecie.

5. Środki spożywcze z dodatkiem fitosteroli, estrów fitosteroli, fitostanoli lub estrów fitostanoli

5.1. Środki spożywcze lub składniki żywności z dodatkiem fitosteroli, estrów fitosteroli, fitostanoli lub estrów fitostanoli	1) „Z dodatkiem steroli roślinnych” lub „z dodatkiem stanoli roślinnych” w tym samym polu widzenia, co nazwa środka spożywczego; 2) zawartość dodanego fitosterolu, estrów fitosteroli, fitostanoli i estrów fitostanoli (wyrażona w % lub w g wolnych steroli roślinnych/stanoli roślinnych na 100 g lub 100 ml środka spożywczego) określona jest w wykazie składników; 3) oświadczenie, że środek spożywczy przeznaczony jest wyłącznie dla osób, które chcą obniżyć swoje stężenie cholesterolu we krwi; 4) oświadczenie, że pacjenci zażywający leki na obniżenie stężenia cholesterolu powinni spożywać produkty wyłącznie pod kontrolą lekarza; 5) łatwo widoczne oświadczenie, że środek spożywczy może nie być odpowiedni w żywieniu kobiet w ciąży lub karmiących piersią oraz dla dzieci w wieku poniżej pięciu lat; 6) informacja, że środek spożywczy należy stosować w ramach zrównoważonej i różnorodnej diety, obejmującej regularne spożywanie owoców i warzyw w celu utrzymania poziomów karotenoidów; 7) w tym samym polu widzenia, co oświadczenie wymagane zgodnie z pkt 3, oświadczenie, że należy unikać spożycia dodatku steroli roślinnych/stanoli roślinnych w ilościach większych niż 3 g/dobę; 8) definicja porcji danego środka spożywczego lub danego składnika żywności (najlepiej w g lub ml) wraz z oświadczeniem o zawartej w niej ilości sterolu roślinnego/stanolu roślinnego.
--	---

(¹) Poziom ten stosuje się do produktów w postaci gotowej bezpośrednio do spożycia lub w postaci przygotowanej do spożycia zgodnie z instrukcjami wytwórców.

ZAŁĄCZNIK IV

OKREŚLENIE WYSOKOŚCI x

Wysokość x

Legenda

1	Linia wydłużenia górnego
2	Linia wersalika
3	Średnia linia pisma
4	Linia pisma
5	Linia wydłużenia dolnego
6	Wysokość x
7	Wysokość czcionki

ZAŁĄCZNIK V

ŚRODKI SPOŻYWCZE, KTÓRE SĄ ZWOLNIONE Z WYMOGU PRZEDSTAWIANIA OBOWIĄZKOWEJ INFORMACJI O WARTOŚCI ODŻYWCZEJ

1. Produkty nieprzetworzone, które zawierają pojedynczy składnik lub pojedynczą kategorię składników.
2. Produkty przetworzone, w przypadku których jedynym procesem przetwarzania, jakim je poddano, jest dojrzewanie, i które obejmują pojedynczy składnik lub pojedynczą kategorię składników.
3. Wody przeznaczone do spożywania przez ludzi, włączając te, których jedynymi dodanymi składnikami są dwutlenek węgla lub środki aromatyzujące.
4. Zioła, przyprawy lub ich mieszaniny.
5. Sól i substytuty soli.
6. Słodziki stołowe.
7. Produkty objęte dyrektywą 1999/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. odnoszącą się do ekstraktów kawy i ekstraktów cykorii ⁽¹⁾, całe lub zmielone ziarna kawy oraz całe lub zmielone bezkofeinowe ziarna kawy.
8. Napary ziołowe i owocowe, herbata, herbata bezkofeinowa, herbata instant lub rozpuszczalna lub ekstrakt herbaty, bezkofeinowa herbata instant lub rozpuszczalna lub ekstrakt herbaty, które nie zawierają innych dodanych składników niż środki aromatyzujące, które nie zmieniają wartości odżywczej herbaty.
9. Octy fermentowane i substytuty octu, włączając te, których jedynymi dodanymi składnikami są środki aromatyzujące.
10. Środki aromatyzujące.
11. Dodatki do żywności.
12. Substancje pomocnicze w przetwórstwie.
13. Enzymy spożywcze.
14. Żelatyna.
15. Składniki powodujące zestalanie się dżemów.
16. Drożdże.
17. Gummy do żucia.
18. Żywność w opakowaniach lub pojemnikach, których największa powierzchnia jest mniejsza niż 25 cm².
19. Żywność dostarczana bezpośrednio przez wytwórcę małych ilości produktów konsumentowi finalnemu lub miejscowym placówkom handlu detalicznego bezpośrednio zaopatrującym konsumenta finalnego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 26.

ZAŁĄCZNIK VI

NAZWA ŚRODKA SPOŻYWCZEGO I KONKRETNE TOWARZYSZĄCE MU DANE SZCZEGÓŁOWE

CZĘŚĆ A — OBOWIĄZKOWE DANE SZCZEGÓŁOWE TOWARZYSZĄCE NAZWIE ŚRODKA SPOŻYWCZEGO

1. Nazwa danego środka spożywczego zawiera dane szczegółowe dotyczące warunków fizycznych tego środka spożywczego lub szczególnego przetwarzania, jakiemu został on poddany (np. sproszkowany, liofilizowany, głęboko mrożony, zagęszczony, wędzony), bądź dane takie towarzyszą nazwie, we wszystkich przypadkach, w których pominięcie takiej informacji mogłoby wprowadzić nabywcę w błąd.

2. W przypadku środków spożywczych, które zostały przed sprzedażą zamrożone, a które są sprzedawane odmrożone, nazwie danego środka spożywczego towarzyszy określenie „rozmrózone”.

3. Środki spożywcze poddane procesom promieniowania jonizującego muszą być opatrzone jednym z następujących oznaczeń:

„napromieniono(-y)” lub „poddano(-y) promieniowaniu jonizującemu” i innymi oznaczeniami określonymi w dyrektywie 1999/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego ⁽¹⁾.

4. W przypadku środków spożywczych, w którym komponent lub składnik, których normalnego stosowania lub naturalnej obecności oczekują konsumenci, został zastąpiony innym komponentem lub składnikiem, etykietowanie zawiera – oprócz wykazu składników – jasne wskazanie, że ten komponent lub składnik został użyty w ramach częściowego lub całkowitego zastąpienia.

CZĘŚĆ B — SZCZEGÓŁOWE WYMOGI DOTYCZĄCE NAZEWNICTWA „MIĘSA MIELONEGO”

1. Kryteria składu sprawdzane na podstawie średniej dobowej:

	Zawartość tłuszczu	Stosunek: kolagen / białko mięsa ⁽¹⁾
— Chude mięso mielone	≤ 7 %	≤ 12 %
— Mielona czysta wołowina	≤ 20 %	≤ 15 %
— Mięso mielone zawierające wieprzowinę	≤ 30 %	≤ 18 %
— Mięso mielone innego gatunku	≤ 25 %	≤ 15 %

⁽¹⁾ Stosunek: kolagen / białko mięsa podawany jest jako procentowa zawartość kolagenu w białku mięsa. Zawartość kolagenu oznacza zawartość hydroksyproliny pomnożonej przez współczynnik 8.

2. Oprócz wymogów ustanowionych w rozdziale IV sekcji V załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 w etykietowaniu muszą się znajdować następujące wyrażenia informujące:

— „procentowa zawartość tłuszczu ≤ ... % ...”,

— „stosunek: kolagen / białko mięsa ≤ ... %”.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić na wprowadzanie na ich krajowy rynek mięsa mielonego, które nie spełnia kryteriów ustanowionych w punkcie 1 niniejszej części, pod znakiem krajowym, który nie może być mylony ze znakami przewidzianymi w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

⁽¹⁾ Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 16.

ZAŁĄCZNIK VII

OZNACZANIE I OKREŚLANIE SKŁADNIKÓW

CZĘŚĆ A – PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE DOTYCZĄCE OZNACZANIA SKŁADNIKÓW W MALEJĄCEJ KOLEJNOŚCI WAGOWEJ

Kategoria składników	Przepis dotyczący oznaczania w kolejności wagowej
1. Dodana woda oraz dodane produkty lotne	Wymieniane są w kolejności według ich masy w produkcie gotowym. Ilość wody dodanej jako składnik do środka spożywczego oblicza się przez odjęcie od całkowitej ilości produktu gotowego całkowitej ilości innych użytych składników. Ilość ta nie musi być brana pod uwagę, jeżeli nie przekracza wagowo 5 % produktu gotowego. To odstępstwo nie ma zastosowania do żywności nieprzetworzonej.
2. Składniki używane w postaci skoncentrowanej lub odwodnionej i odtworzone podczas wytwarzania	Mogą być wymienione w kolejności wagowej zarejestrowanej przed ich koncentracją lub odwodnieniem.
3. Składniki używane w skoncentrowanych lub odwodnionych środkach spożywczych, przeznaczonych do odtworzenia przez dodanie wody	Mogą być wymienione w kolejności ich proporcjonalnej zawartości w produkcie odtworzonym, pod warunkiem że wykazowi składników towarzyszy sformułowanie „składniki odtworzonego produktu” lub „składniki produktu gotowego do spożycia”.
4. Owoce, warzywa lub grzyby, gdy żaden z ich poszczególnych gatunków nie ma znacznej przewagi wagowej i gdy są one stosowane w proporcjach, które mogą się zmieniać, stosowane w mieszance jako składniki środka spożywczego	Mogą być grupowane w wykazie składników pod nazwą „owoce”, „warzywa” lub „grzyby”, z następującą po niej frazą „w zmiennych proporcjach”, po której bezpośrednio podany jest wykaz danych owoców, warzyw lub grzybów. W takich przypadkach mieszanka musi być uwzględniona w wykazie składników zgodnie z art. 18 ust. 1, na podstawie całkowitej masy danych owoców, warzyw lub grzybów.
5. Mieszanki przypraw lub ziół, gdy żadna z przypraw i żadne z ziół nie ma znacznej przewagi w proporcji wagowej	Mogą być wymienione w różnej kolejności, pod warunkiem że wykazowi składników towarzyszy sformułowanie „w zmiennych proporcjach” lub podobne.
6. Składniki stanowiące mniej niż 2 % produktu gotowego	Mogą być wymienione w dowolnej kolejności, po pozostałych składnikach.
7. Składniki, które są podobne lub wzajemnie zastępowalne, które mogą być stosowane podczas wytwarzania lub przygotowywania żywności bez zmiany jej składu, charakteru lub postrzeganej wartości, o ile stanowią mniej niż 2 % produktu gotowego	Mogą być określane w wykazie składników z użyciem frazy „zawiera... i/lub ...”, o ile co najmniej jeden z maksymalnie dwóch składników występuje w produkcie gotowym. Ten przepis nie ma zastosowania do dodatków do żywności lub składników wymienionych w części C niniejszego załącznika ani do substancji lub produktów powodujących alergie lub reakcje nietolerancji wymienionych w załączniku II.

CZĘŚĆ B – OKREŚLANIE NIEKTÓRYCH SKŁADNIKÓW NAZWĄ KATEGORII ZAMIAST NAZWY SZCZEGÓŁOWEJ

Bez uszczerbku dla art. 21 składniki, które należą do jednej z kategorii żywności wymienionych poniżej i są komponentami innej żywności, mogą być oznaczane nazwą tej kategorii zamiast nazwy szczegółowej.

Definicja kategorii żywności	Oznaczenie
1. Oleje rafinowane z wyłączeniem oliwy z oliwek	„Olej” wraz z — albo przymiotnikiem „roślinny” lub „zwierzęcy”, jak właściwe, albo — oznaczeniem ich określonego pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego.

Definicja kategorii żywności	Oznaczenie
	Przymiotnik całkowicie lub częściowo „uwodorniony”/ „utwardzony” musi towarzyszyć oznaczeniu oleju uwodornionego, chyba że ilość kwasów tłuszczowych nasyconych i tłuszczów trans została uwzględniona w informacji o wartości odżywczej.
2. Tłuszcze rafinowane	„Tłuszcz” wraz z — albo przymiotnikiem „roślinny” lub „zwierzęcy”, jak właściwe, albo — oznaczeniem ich określonego pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego. Przymiotnik całkowicie lub częściowo „uwodorniony” / „utwardzony” musi towarzyszyć oznaczeniu tłuszczu uwodornionego, chyba że ilość kwasów tłuszczowych nasyconych i tłuszczów trans została uwzględniona w informacji o wartości odżywczej.
3. Mieszanki mąki uzyskane z dwu lub więcej gatunków zbóż	„Mąka”, wraz z wykazem zbóż, z których została uzyskana, w malejącej kolejności wagowej
4. Skrobie oraz skrobie modyfikowane na drodze fizycznej lub enzymatycznej	„Skrobia”
5. Wszystkie gatunki ryb, gdy ryba stanowi składnik innego środka spożywczego, pod warunkiem że nazwa i prezentacja takiego środka spożywczego nie odnosi się do określonego gatunku ryby	„Ryby”
6. Wszystkie rodzaje sera, gdy ser lub mieszanka serów stanowi składnik innego środka spożywczego, pod warunkiem że nazwa i prezentacja takiego środka spożywczego nie odnosi się do określonego rodzaju sera	„Ser”
7. Wszystkie przyprawy w ilości nieprzekraczającej wagowo 2 % środka spożywczego	„Przyprawy” lub „mieszanka przypraw”
8. Wszystkie zioła lub części ziół w ilości nieprzekraczającej wagowo 2 % środka spożywczego	„Zioła” lub „mieszanka ziół”
9. Wszystkie rodzaje preparatów gumowych użytych do produkcji podstawy do gumy do żucia	„Baza gumowa”
10. Wszystkie rodzaje rozdrobnionych pieczonych produktów zbożowych	Odpowiednio „bułka tarta” lub „suchary”
11. Wszystkie rodzaje sacharozy	„Cukier”
12. Bezwodna glukoza (bezwodna dekstroza) lub jednowodna glukoza (jednowodna dekstroza)	„Glukoza”
13. Syrop glukozowy i bezwodny syrop glukozowy	„Syrop glukozowy”
14. Wszystkie rodzaje białek mleka (kazeiny, kazeiniany oraz białka z serwatki) i ich mieszanki	„Białka mleka”
15. Prasowany, tłoczony lub rafinowany tłuszcz kakaowy	„Tłuszcz kakaowy”
16. Wszystkie rodzaje wina objęte załącznikiem XI b rozporządzenia (WE) nr 1234/2007	„Wino”

Definicja kategorii żywności			Oznaczenie
17. Mięśnie szkieletowe ⁽¹⁾ gatunków ssaków i ptaków uznane za odpowiednie do spożycia przez ludzi, z naturalnie zawartą lub przynależną tkanką, gdzie całkowita zawartość tłuszczu i tkanki łącznej nie przekracza wartości wskazanych poniżej, oraz w przypadku, gdy mięso stanowi składnik innego środka spożywczego. Maksymalna zawartość tłuszczu i tkanki łącznej dla składników nazwanych terminem „mięso ...”			„Mięso ...” i nazwa (nazwy) ⁽²⁾ gatunków zwierząt, z których pochodzi
Gatunek	Zawartość tłuszczu	Stosunek: kolagen/białko mięsa ⁽³⁾	
— Ssaki (inne niż króliki i świnie) i mieszaniny gatunków z przewagą ssaków	25 %	25 %	
— Świnie	30 %	25 %	
— Ptaki i króliki	15 %	10 %	
W przypadku przekroczenia tych maksymalnych limitów, ale przy spełnieniu pozostałych kryteriów definicji „mięsa”, zawartość „mięsa ...” musi zostać odpowiednio obniżona, a w wykazie składników musi być wymieniona oprócz terminu „mięso ...” zawartość tłuszczu lub tkanki łącznej. Produkty objęte definicją „mięsa oddzielonego mechanicznie” wyłączają się z zakresu niniejszej definicji.			„Mięso oddzielone mechanicznie” i nazwa(-y) ⁽²⁾ gatunków zwierząt, z których pochodzi
18. Wszystkie rodzaje produktów objętych definicją „mięso oddzielone mechanicznie”			

⁽¹⁾ Przepona i żwacz stanowią część mięśni szkieletowych, podczas gdy serce, język, mięśnie głowy (inne niż żwacz), mięśnie nadgarstka, stępu i ogona są wyłączone z tego zakresu.

⁽²⁾ W przypadku etykietowania w języku angielskim niniejsze oznaczenie może być zastąpione nazwą rodzajową składnika dla danego gatunku zwierząt.

⁽³⁾ Stosunek: kolagen / białko mięsa podawany jest jako procentowa zawartość kolagenu w białku mięsa. Zawartość kolagenu oznacza zawartość hydroksyproliny pomnożonej przez współczynnik 8.

CZĘŚĆ C – OKREŚLANIE NIEKTÓRYCH SKŁADNIKÓW NAZWĄ KATEGORII WRAZ Z PODANIEM ICH SZCZEGÓŁOWEJ NAZWY LUB NUMERU E

Bez uszczerbku dla art. 21 dodatki do środków spożywczych i enzymy spożywcze inne niż określone w art. 20 lit. b), należące do jednej z kategorii wymienionych w niniejszej części, muszą być oznaczone nazwą tej kategorii, po której podana jest ich szczegółowa nazwa lub, jeśli jest to właściwe, numer E. W przypadku gdy składnik należy do więcej niż jednej z kategorii, należy oznaczyć kategorię właściwą dla zasadniczej funkcji składnika w przypadku danego środka spożywczego.

Kwas	Substancja wiążąca
Regulator kwasowości	Wzmacniacz smaku
Substancja przeciwbrylająca	Środek do przetwarzania mąki (polepszacz)
Substancja przeciwpieniąca	Substancje pianotwórcze
Przeciwutleniacz	Substancja żelująca
Substancja wypełniająca	Substancja glazurująca
Barwnik	Substancja utrzymująca wilgoć
Emulgator	
Sole emulgujące ⁽¹⁾	

⁽¹⁾ Tylko dla serów przetworzonych oraz produktów wytwarzanych na bazie serów przetworzonych.

Skrobia modyfikowana ⁽¹⁾	Sekwestranty
Substancja konserwująca	Stabilizator
Gaz nośny	Substancja słodząca
Substancja spulchniająca	Substancja zagęszczająca

CZĘŚĆ D – OKREŚLENIE NAZW ŚRODKÓW AROMATYZUJĄCYCH W WYKAZIE SKŁADNIKÓW

1. Środki aromatyzujące (aromaty) są określone wyrazami „środek(-ki) aromatyzujący(-e)” lub „aromat(-y)” lub nazwą bardziej szczegółową lub opisem środka aromatyzującego (aromatu).
2. Chinina lub kofeina stosowane jako środek aromatyzujący (aromat) w produkcji lub przygotowaniu środka spożywczego są wymienione z nazwy w wykazie składników bezpośrednio po określeniu „środek(-ki) aromatyzujący(-e)” lub „aromat(-y)”.
3. Wyraz „naturalny” lub każdy inny wyraz mający zasadniczo to samo znaczenie może być używany wyłącznie w odniesieniu do środków aromatyzujących (aromatów), których składnik aromatyzujący zawiera wyłącznie substancje aromatyczne zgodnie z ich definicją w art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1334/2008 lub preparaty aromatyczne zgodnie z ich definicją w art. 3 ust. 2 lit. d) tego rozporządzenia.
4. Jeżeli nazwa środka aromatyzującego (aromatu) zawiera odniesienie do roślinnego lub zwierzęcego charakteru lub pochodzenia użytych substancji, nie może być użyty wyraz „naturalny” ani żaden inny wyraz mający zasadniczo to samo znaczenie, chyba że składnik aromatyzujący został wyizolowany we właściwych procesach fizycznych, enzymatycznych lub mikrobiologicznych lub też tradycyjnych procesach przygotowywania żywności, wyłącznie lub prawie wyłącznie z danej żywności lub z danego źródła środka aromatyzującego (aromatu).

CZĘŚĆ E – OZNACZANIE SKŁADNIKÓW ZŁOŻONYCH

1. Składnik złożony może być włączony do wykazu składników pod własną nazwą, w zakresie, w jakim jest to przewidziane przez prawo lub przyjęte zwyczajowo, w przeliczeniu na jego całkowitą masę, pod warunkiem że natychmiast po nim występuje wykaz jego składników.
2. Bez uszczerbku dla art. 21, wykaz składników w przypadku składników złożonych nie jest obowiązkowy:
 - a) w przypadku gdy skład składnika złożonego jest zdefiniowany w aktualnych przepisach unijnych, o ile składnik złożony stanowi mniej niż 2 % produktu gotowego; jednakże przepis ten nie ma zastosowania w przypadku dodatków do żywności, z zastrzeżeniem przepisów art. 20 lit. a)–d);
 - b) w przypadku składników złożonych składających się z mieszanek przypraw lub ziół stanowiących mniej niż 2 % produktu gotowego, z wyjątkiem dodatków do żywności, z zastrzeżeniem przepisów art. 20 lit. a)–d); lub
 - c) w przypadku gdy składnik złożony jest środkiem spożywczym, w przypadku którego nie wymaga się wykazu składników zgodnie z przepisami unijnymi.

⁽¹⁾ Nazwa szczegółowa ani numer E nie muszą być oznaczane.

ZAŁĄCZNIK VIII

OZNACZENIE ILOŚCIOWE SKŁADNIKÓW

1. Oznaczenie ilościowe nie jest wymagane:

a) w przypadku składnika lub kategorii składników:

(i) których masa netto po odsączeniu jest oznaczona zgodnie z załącznikiem IX pkt 5;

(ii) w przypadku których oznaczenie ilości w etykietowaniu jest już obowiązkowe zgodnie z przepisami unijnymi;

(iii) które są użyte w małych ilościach do celów aromatyczno-smakowych; lub

(iv) które występując w nazwie środków spożywczych, nie wpływają na wybór dokonywany przez konsumenta w kraju, w którym są wprowadzone na rynek, ponieważ zmiana ilości nie ma zasadniczego wpływu na charakterystykę środków spożywczych lub nie odróżnia tego środka spożywczego od podobnych środków spożywczych;

b) w przypadku gdy szczegółowe przepisy unijne ustalają dokładnie ilość składnika lub kategorii składników, nie przewidując oznaczenia ich na etykiecie; lub

c) w przypadkach, o których mowa w załączniku VII część A pkt 4 i 5.

2. Art. 22 ust. 1 lit. a) i b) nie mają zastosowania w przypadku:

a) jakiegokolwiek składnika lub kategorii składników objętych określeniem „z substancją słodzącą (substancjami słodzącymi)” lub „z cukrem (cukrami) i substancją słodzącą (substancjami słodzącymi)”, jeśli to określenie towarzyszy nazwie żywności, zgodnie z załącznikiem III; lub

b) jakiegokolwiek dodanej witaminy i jakiegokolwiek dodanego składnika mineralnego, jeśli taka substancja jest przedmiotem informacji o wartości odżywczej.

3. Określenie ilości składnika lub kategorii składników:

a) jest wyrażone wartością procentową, która musi odpowiadać ilości składnika lub składników w chwili jego/ich użycia; oraz

b) znajduje się albo w nazwie środka spożywczego, albo bezpośrednio przy niej lub w wykazie składników w powiązaniu z danym składnikiem lub kategorią składników.

4. W drodze odstępstwa od pkt 3,

a) w przypadku gdy środki spożywcze utraciły wilgotność po przetwarzaniu termicznym lub innego rodzaju przetwarzaniu, ilość jest wyrażona jako wartość procentowa odpowiadająca ilości zastosowanych składników lub zastosowanego składnika względem produktu gotowego, chyba że ta ilość lub całkowita ilość wszystkich składników określonych w etykietowaniu przekracza 100 %, w którym to przypadku ilość jest określona na podstawie masy składnika lub składników wykorzystanych do przygotowania 100 g produktu gotowego;

b) ilość składników lotnych jest określona na podstawie ich wagowego udziału w produkcie gotowym;

c) ilość składników użytych w postaci skoncentrowanej lub odwodnionej i odtworzonych podczas wytwarzania może być określona na podstawie ich wagowego udziału zarejestrowanego przed ich koncentracją lub odwodnieniem;

d) w przypadku skoncentrowanych lub odwodnionych środków spożywczych, przeznaczonych do odtworzenia przez dodanie wody, ilość składników może być określona na podstawie ich wagowego udziału w odtworzonym produkcie.

ZAŁĄCZNIK IX

OZNACZANIE ILOŚCI NETTO

1. Oznaczanie ilości netto nie jest obowiązkowe w przypadku środków spożywczych:
 - a) które znacznie tracą na objętości lub masie i które są sprzedawane na sztuki lub ważone w obecności nabywcy;
 - b) których ilość netto jest mniejsza niż 5 g lub 5 ml; jednakże niniejszy przepis nie ma zastosowania do przypraw i ziół; lub
 - c) zazwyczaj sprzedawanych na sztuki, pod warunkiem że liczba sztuk jest wyraźnie widoczna i łatwa do policzenia z zewnątrz lub, w przeciwnym przypadku, jest oznaczona na etykiecie.
2. W przypadku gdy oznaczenie określonego rodzaju ilości (np. ilość nominalna, ilość minimalna, ilość średnia) jest wymagane na mocy przepisów unijnych, lub – w przypadku ich braku – na mocy przepisów krajowych, ilość ta jest uważana za ilość netto do celów niniejszego rozporządzenia.
3. W przypadku gdy opakowany artykuł składa się z dwóch lub więcej pojedynczych sztuk w opakowaniach jednostkowych zawierających taką samą ilość tego samego produktu, ilość netto oznaczona jest przez wymienienie ilości netto zawartej w każdym opakowaniu jednostkowym oraz całkowitej liczby takich opakowań. Oznaczenie tych danych szczegółowych nie jest jednakże obowiązkowe, w przypadku gdy całkowita liczba opakowań jednostkowych jest wyraźnie widoczna i łatwa do policzenia z zewnątrz oraz gdy przynajmniej jedno oznaczenie ilości netto, zawartej w każdym opakowaniu jednostkowym, jest wyraźnie widoczne z zewnątrz.
4. W przypadku gdy opakowany artykuł składa się z dwóch lub więcej opakowań jednostkowych, które nie są uznawane za jednostki sprzedaży, ilość netto jest podawana przez oznaczenie całkowitej ilości netto oraz całkowitej liczby opakowań jednostkowych.
5. W przypadku gdy środek spożywczy w stanie stałym jest prezentowany w środku płynnym, na etykiecie należy również podać masę netto środka spożywczego po odsączeniu. W przypadku gdy środek spożywczy został glazurowany, deklarowana masa netto tego środka podawana jest z wyłączeniem glazury.

Do celów niniejszego punktu „środek płynny” oznacza następujące produkty, które mogą występować jako mieszanki, a także w postaci zamrożonej lub szybko zamrożonej, pod warunkiem że płyn jest jedynie dodatkiem do podstawowych składników tego preparatu i przez to nie jest czynnikiem decydującym o zakupie: woda, wodne roztwory soli, solanka, wodne roztwory kwasów spożywczych, ocet, wodne roztwory cukrów, wodne roztwory innych substancji słodzących, soki owocowe lub warzywne w przypadku owoców lub warzyw.

ZAŁĄCZNIK X

DATA MINIMALNEJ TRWAŁOŚCI I TERMIN PRZYDATNOŚCI DO SPOŻYCIA

1. Data minimalnej trwałości jest oznaczana następująco:

a) datę poprzedza sformułowanie:

- „Najlepiej spożyć przed ...” – gdy data zawiera oznaczenie dnia,
- „Najlepiej spożyć przed końcem ...” – w innych przypadkach;

b) sformułowaniom określonym w lit. a) towarzyszy:

- albo sama data, albo
- odniesienie do miejsca, gdzie data jest podana w etykietowaniu.

Jeśli jest taka potrzeba, po tych danych szczegółowych następuje opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane, aby produkt mógł być przechowywany przez określony okres;

c) data składa się z dnia, miesiąca i ewentualnie roku, w takiej kolejności oraz w niekodowanej formie.

Jednakże w przypadku środków spożywczych:

- których trwałość nie przekracza trzech miesięcy, wystarczy oznaczenie dnia oraz miesiąca,
- których trwałość przekracza trzy miesiące, lecz nie przekracza 18 miesięcy, wystarczy oznaczenie miesiąca oraz roku,
- których trwałość przekracza 18 miesięcy, wystarczy oznaczenie roku;

d) z zastrzeżeniem przepisów unijnych przewidujących inne rodzaje oznaczenia daty, oznaczenie daty minimalnej trwałości nie jest wymagane dla:

- świeżych owoców i warzyw, w tym ziemniaków, które nie są obrane, pokrojone lub podobnie przygotowane; odstępstwo to nie ma zastosowania do kielkujących nasion i podobnych produktów, takich jak kielki warzywne,
- win, win likierowych, win musujących, win aromatyzowanych oraz podobnych produktów uzyskanych z owoców innych niż winogrona, oraz napojów objętych kodem CN 2206 00 uzyskanych z winogron lub moszczu winogronowego,
- napojów o zawartości 10 % lub więcej alkoholu objętościowo,
- wyrobów piekarniczych lub cukierniczych, które ze względu na swoją specyfikę są zwykle spożywane w ciągu 24 godzin od wytworzenia,
- octu,
- soli kuchennej,
- cukru w stanie stałym,
- wyrobów cukierniczych składających się prawie wyłącznie z cukrów aromatyzowanych lub barwionych,
- gum do żucia oraz podobnych produktów do żucia.

2. Termin przydatności do spożycia jest oznaczany następująco:

a) poprzedza go sformułowanie „Należy spożyć do ...”;

b) sformułowaniu w lit. a) towarzyszy:

— albo sama data, albo

— odesłanie do miejsca, gdzie data jest podana w etykietowaniu.

Po tych danych szczegółowych następuje opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane;

c) data składa się z dnia, miesiąca i ewentualnie roku, w takiej kolejności oraz w niekodowanej formie.

ZAŁĄCZNIK XI

**RODZAJE MIĘSA, W ODNIESIENIU DO KTÓRYCH OBOWIĄZKOWE JEST OKREŚLANIE KRAJU LUB
MIEJSCA POCHODZENIA**

Kody CN (Nomenklatura scalona 2010)	Opis
0203	Mięso ze świń, świeże, schłodzone lub zamrożone
0204	Mięso z owiec lub kóz, świeże, schłodzone lub zamrożone
Ex 0207	Mięso z drobiu objętego pozycją 0105, świeże, schłodzone lub zamrożone

ZAŁĄCZNIK XII

ZAWARTOŚĆ ALKOHOLU

Rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu w napojach zawierających ponad 1,2 % objętościowo jest określana liczbą z uwzględnieniem nie więcej niż jednego miejsca po przecinku. Następuje po niej symbol „% obj.” i może ona być poprzedzona wyrazem „alkohol” lub skrótem „alk.”.

Oznaczenie zawartości alkoholu odbywa się w temperaturze 20 °C.

Zakresy dopuszczalnych odchyłeń dodatnich lub ujemnych dozwolonych w odniesieniu do oznaczania zawartości alkoholu według objętości, w wartościach bezwzględnych, są określone w poniższej tabeli. Stosuje się je bez uszczerbku dla zakresu dopuszczalnych odchyłeń wynikającego z metody analizy zastosowanej do określenia zawartości alkoholu.

Opis napoju	Dopuszczalne odchylenia dodatnie lub ujemne
1. Piwo oznaczone kodem CN 2203 00 o zawartości alkoholu nieprzekraczającej 5,5 % obj.; napoje spokojne objęte kodem CN 2206 00 uzyskane z winogron	0,5 % obj.
2. Piwo o zawartości alkoholu przekraczającej 5,5 % obj.; napoje musujące objęte kodem CN 2206 00 uzyskane z winogron, cydr, perry, wino owocowe itp., uzyskane z owoców innych niż winogrona, również półmusujące lub musujące; miód pitny	1 % obj.
3. Napoje zawierające zmacerowane owoce lub części roślin	1,5 % obj.
4. Wszelkie inne napoje o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo	0,3 % obj.

ZAŁĄCZNIK XIII

REFERENCYJNE WARTOŚCI SPOŻYCIA

CZĘŚĆ A — REFERENCYJNE WARTOŚCI SPOŻYCIA WITAMIN I SKŁADNIKÓW MINERALNYCH (DLA OSÓB DOROSŁYCH)

1. Witaminy i składniki mineralne, które mogą być podawane oraz ich referencyjne wartości spożycia

Witamina A (µg)	800	Chlor (mg)	800
Witamina D (µg)	5	Wapń (mg)	800
Witamina E (mg)	12	Fosfor (mg)	700
Witamina K (µg)	75	Magnez (mg)	375
Witamina C (mg)	80	Żelazo (mg)	14
Tiamina (mg)	1,1	Cynk (mg)	10
Ryboflawina (mg)	1,4	Miedź (mg)	1
Niacyna (mg)	16	Mangan (mg)	2
Witamina B6 (mg)	1,4	Fluor (mg)	3,5
Kwas foliowy (µg)	200	Selen (µg)	55
Witamina B12 (µg)	2,5	Chrom (µg)	40
Biotyna (µg)	50	Molibden (µg)	50
Kwas pantotenowy (mg)	6	Jod (µg)	150
Potas (mg)	2 000		

2. Znacząca ilość witamin i składników mineralnych

Co do zasady do celów określania, czy dana substancja stanowi ilość znaczącą, należy uwzględnić następujące wartości:

- 15 % referencyjnych wartości spożycia określonych w pkt 1, zawarte w 100 g lub 100 ml, w przypadku produktów innych niż napoje,
- 7,5 % referencyjnych wartości spożycia określonych w pkt 1, zawarte w 100 ml, w przypadku napojów, lub
- 15 % referencyjnych wartości spożycia określonych w pkt 1, w przeliczeniu na porcję, jeżeli dane opakowanie zawiera wyłącznie jedną porcję.

CZĘŚĆ B — REFERENCYJNE WARTOŚCI SPOŻYCIA DLA WARTOŚCI ENERGETYCZNEJ I WYBRANYCH SKŁADNIKÓW ODŻYWCZYCH INNYCH NIŻ WITAMINY I SKŁADNIKI MINERALNE (DLA OSÓB DOROSŁYCH)

Wartość energetyczna lub składnik odżywczy	Referencyjne wartości spożycia
Wartość energetyczna	8 400 kJ (2 000 kcal)
Tłuszcz	70 g
Kwasy tłuszczowe nasycone	20 g
Węglowodany	260 g
Cukry	90 g
Sól	6 g

ZAŁĄCZNIK XIV

PRZELICZNIKI

WSPÓŁCZYNNIKI PRZELICZENIOWE DO OBLICZANIA WARTOŚCI ENERGETYCZNEJ

Podawaną wartość energetyczną oblicza się z użyciem następujących przeliczników:

Węglowodany (z wyjątkiem alkoholi wielowodorotlenowych)	4 kcal/g — 17 kJ/g
Alkohole wielowodorotlenowe	2,4 kcal/g — 10 kJ/g
Białko	4 kcal/g — 17 kJ/g
Tłuszcz	9 kcal/g — 37 kJ/g
Salatrimy	6 kcal/g — 25 kJ/g
Alkohol (etanol)	7 kcal/g — 29 kJ/g
Kwasy organiczne	3 kcal/g — 13 kJ/g
Błonnik	2 kcal/g — 8 kJ/g
Erytrytol	0 kcal/g — 0 kJ/g

ZAŁĄCZNIK XV

SPOSÓB WYRAŻENIA I PREZENTACJA INFORMACJI O WARTOŚCI ODŻYWCZEJ

Jednostki miary stosowane w informacji o wartości odżywczej w przypadku wartości energetycznej (kilodżule (kJ) i kilokalorie (kcal)), masy (gramy (g), miligramy (mg) i mikrogramy (µg)) oraz kolejność przedstawienia informacji, w odpowiednich przypadkach, są następujące:

Wartość energetyczna (energia)	kJ i kcal
Tłuszcz	g
w tym	
— Kwasy tłuszczowe nasycone (kwasy nasycone)	g
— Izomery trans kwasów tłuszczowych (tłuszcze trans)	g
— Kwasy tłuszczowe jednonienasycone	g
— Kwasy tłuszczowe wielonienasycone (wielonienasycone)	g
Węglowodany	g
w tym	
— Cukry	g
— Alkohole wielowodorotlenowe (poliole)	g
— Skrobia	g
Błonnik	g
Białko	g
Sól	g
Witaminy i składniki mineralne	Jednostki określone w załączniku XIII część A pkt 1

PROJEKT UZASADNIENIA STANOWISKA RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 1 lutego 2008 r. na podstawie art. 95 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej – „Traktatu”) Komisja Europejska przedłożyła wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności ⁽¹⁾. Zastosowanie ma zwykła procedura ustawodawcza.
2. Stanowiąc zgodnie z art. 294 ust. 3 Traktatu, Parlament Europejski przyjął swoje stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ w dniu 16 czerwca 2010 r., zatwierdzając 247 poprawek do pierwotnego wniosku Komisji.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 Traktatu Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał swoją opinię w dniu 18 września 2008 r. ⁽³⁾.

3. Zgodnie z art. 294 ust. 5 Traktatu Rada przyjęła większością kwalifikowaną swoje stanowisko w pierwszym czytaniu w dniu 21 lutego 2011 r.

II. CEL

1. Głównym celem projektu rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności jest zaktualizowanie i zrationalizowanie przepisów ustawodawczych Unii Europejskiej dotyczących etykietowania żywności, a w szczególności oznaczania wartości odżywczej. Projekt rozporządzenia łączy w jedno rozporządzenie różne akty prawne, takie jak dyrektywy 2000/13/WE ⁽⁴⁾ i 90/496/EWG ⁽⁵⁾, wprowadzając przy tym jedną zasadniczą zmianę: oznaczenie wartości odżywczej stanie się obowiązkowe.
2. Celem projektu rozporządzenia jest osiągnięcie wysokiego stopnia ochrony zdrowia i interesów konsumentów poprzez umożliwienie konsumentom finalnym dokonywania świadomych wyborów i bezpiecznego stosowania żywności, z uwzględnieniem różnic w percepcji konsumentów i ich potrzeb w zakresie informacji.
3. Projekt rozporządzenia ma również na celu zagwarantowanie w Unii sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, osiągnięcie swobodnego przepływu legalnie wyprodukowanej i wprowadzonej na rynek żywności, biorąc pod uwagę, w stosownych przypadkach, potrzebę ochrony słusznych interesów producentów i promowania wytwarzania produktów wysokiej jakości.

III. ANALIZA STANOWISKA RADY W PIERWSZYM CZYTANIU

A) Wniosek Komisji

W swoim stanowisku w pierwszym czytaniu Rada wprowadziła szereg zmian do wniosku Komisji; dotyczą one w szczególności:

- a) **zakresu stosowania projektu rozporządzenia** (art. 1 ust. 3): Rada wyraźnie stwierdziła, że projekt rozporządzenia dotyczy działalności podmiotów działających na rynku spożywczym. Uwzględniono w ten sposób poprawki 6, 39 (część V) oraz 305 (częściowo);
- b) **imitacja produktów żywnościowych** (art. 7 ust. 1 lit. d) i załącznik VI): Rada wprowadziła przepisy mające zapobiec sytuacjom, w których informacje wprowadzałyby konsumenta w błąd, sugerując, że chodzi o określony środek spożywczy lub składnik, mimo że w rzeczywistości dany środek spożywczy jest środkiem spożywczym, w którym komponent naturalnie obecny lub składnik zwykle stosowany został zastąpiony innym komponentem lub innym składnikiem. Ponadto Rada wymaga oznaczenia komponentu lub składnika stosowanego do zastąpienia. Uwzględniono w ten sposób ideę poprawek 77, 78 i 230 z jednym wyjątkiem: Rada uważa, że wyraźne wskazanie komponentu lub składnika stosowanego do zastąpienia oprócz podania nazwy produktu żywnościowego daje już konsumentom odpowiednie informacje;

⁽¹⁾ 6172/08.

⁽²⁾ 10972/10 [P7_TA(2010)0222].

⁽³⁾ Dz.U. C 77 z 31.3.2009, s. 81.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 90/496/EWG z dnia 24 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych (Dz.U. L 276 z 6.10.1990, s. 40).

- c) **nazwa na etykiecie** (art. 9 ust. 1 lit. h)): Rada wyjaśniła, że obowiązkowe jest podanie na etykiecie nazwy i adresu podmiotu działającego na rynku spożywczym odpowiedzialnego za informację na temat żywności; dodatkowe nazwy i adresy mogą zostać podane dobrowolnie w celu identyfikacji innych podmiotów uczestniczących w produkcji danego środka spożywczego;
- d) **sprzedaż wysyłkowa** (art. 14): wymagane jest, by – w przypadku żywności paczkowanej – wszystkie obowiązkowe informacje o żywności, z wyjątkiem daty minimalnej trwałości lub przydatności do spożycia, muszą być dostępne przed ostatecznym dokonaniem zakupu; w każdym przypadku wszelkie obowiązkowe dane szczegółowe muszą być dostępne w momencie dostawy; poprawki 20, 118 i 119 zostały zatem uwzględnione;
- e) **napoje alkoholowe** (art. 16 ust. 4): Rada przedstawiła bardziej szczegółowo cele sprawozdania w sprawie wyłączenia napojów alkoholowych, które ma zostać przedstawione przez Komisję w terminie do pięciu lat od wejścia w życie projektu rozporządzenia;
- f) **kraj lub miejsce pochodzenia** (art. 25): podawanie na etykiecie kraju lub miejsca pochodzenia jest obowiązkowe:
- a) gdy brak tego rodzaju informacji mógłby wprowadzić konsumenta w błąd;
 - b) w odniesieniu do wieprzowiny, baraniny, mięsa koziego i drobiu, niezależnie od produktów, dla których podawanie kraju lub miejsca pochodzenia jest obowiązkowe na mocy ustawodawstwa wertykalnego, Komisja powinna przedstawić sprawozdanie w terminie do pięciu lat od daty wprowadzenia obowiązkowego podawania tych informacji na etykiecie.
- W odniesieniu do innych produktów (innych rodzajów mięsa, mleka, mleka wykorzystywanego jako składnik produktów nabiałowych; mięsa wykorzystywanego jako składnik; nieprzetworzonych środków spożywczych; składników stanowiących ponad 50 % środka spożywczego) od Komisji wymaga się przedstawienia sprawozdania w terminie do trzech lat od wejścia rozporządzenia w życie; sprawozdanie to ma zawierać ocenę wykonalności, analizę kosztów i korzyści obejmującą aspekty prawne związane z rynkiem wewnętrznym oraz skutki wskazywania kraju lub miejsca pochodzenia danych produktów dla handlu zagranicznego. Rada ponadto wymaga wskazania miejsca pochodzenia głównego składnika żywności, jeżeli miejsce to nie jest tożsame z miejscem pochodzenia danego środka spożywczego (lub co najmniej wskazania, że miejsca pochodzenia nie są tożsame);
- g) **informacja o wartości odżywczej** (art. 29, 33): elementy obowiązkowej informacji o wartości odżywczej to dane dotyczące energii, zawartości tłuszczu, nasyconych kwasów tłuszczowych, węglowodanów, cukrów, białka oraz soli; mogą one zostać dobrowolnie uzupełnione elementem określonym w art. 29 ust. 2; wszystkie te elementy należy przedstawić w tym samym polu widzenia (na przedniej stronie opakowania lub w innym miejscu). Ponadto część informacji może zostać powtórzona w jakimkolwiek innym polu widzenia (na przedniej stronie opakowania lub w innym miejscu). Jest to zgodne z poprawką 298;
- h) **wyrażenie „na 100 g lub na 100 ml”** (art. 31, 32): zgodnie ze stanowiskiem Rady wyrażenie „na 100 g lub na 100 ml”, umożliwiające porównanie podobnych produktów, jest w każdym przypadku obowiązkowe. Wyrażenie „w przeliczeniu na porcję” jest dopuszczalne w uzupełnieniu do wyrażenia umówionego powyżej. Uwzględniona została zatem poprawka 32 (część I);
- i) **żywność niepaczkowana** (art. 42): zasadniczo w odniesieniu do żywności niepaczkowanej obowiązkowa jest jedynie informacja o alergenach. Państwa członkowskie mogą jednak na szczeblu krajowym uznać za obowiązkowe inne dane szczegółowe wykazane w art. 9 lub w załączniku III. Mogą również decydować o środkach i formach udostępniania tych informacji. Jest to zgodne z poprawkami 7, 34, 37, 39 (część IV), 93, 127, 136, 184 (część I), 185, 220;
- j) **dotatkowe formy wyrażania i prezentacji informacji** (art. 34): zgodnie z poprawkami Parlamentu Europejskiego Rada również usunęła rozdział wniosku Komisji dotyczący systemów krajowych. Zamiarem Rady było jednak umożliwienie podmiotom działającym na rynku spożywczym korzystania z dodatkowych form wyrażania i prezentacji informacji z zastrzeżeniem poszanowania wymogów prawnych. Rada określiła na szczeblu Unii Europejskiej ramy minimalne dodatkowych form wyrażania i prezentacji informacji. Jest to zgodne z poprawkami 59, 155, 156, 170 (część III) i 301;

- k) **dostosowanie do Traktatu:** podstawa prawna została dostosowana do Traktatu; ponadto dostosowano terminologię, a do tekstu włączono nowe przepisy dotyczące uprawnień przyznanych Komisji w zakresie wykonywania rozporządzenia. Jest to zgodne z poprawkami Parlamentu Europejskiego nr 82, 105, 138, 188, 329, 330, 331, 333, 336, 337, 340 (częściowo), 346, 347, 348, 349;
- l) **środki przejściowe w odniesieniu do środków wykonawczych lub aktów delegowanych** (art. 45): projekt rozporządzenia stanowi, że przyjęte przez Komisję środki obejmują okres przejściowy umożliwiający wyczerpanie zapasów już opatrzonej etykietami żywności; co do zasady uwzględniona została zatem poprawka 69;
- m) **stosowanie projektu rozporządzenia** (art. 55): projekt rozporządzenia będzie miał zastosowanie trzy lata od jego wejścia w życie, z wyjątkiem art. 29–34, które będą miały zastosowanie pięć lat od wejścia w życie; zastosowanie przepisów dotyczących informacji o wartości odżywczej może jednak zostać przyspieszone: podmiot działający na rynku spożywczym może dobrowolnie rozpocząć stosowanie art. 29–34 trzy lata po wejściu rozporządzenia w życie (art. 54 ust. 3).

B) **Poprawki Parlamentu Europejskiego**

a) **Poprawki uwzględnione**

Rada w swoim stanowisku uwzględniła 75 poprawek Parlamentu Europejskiego.

Rada uwzględniła w pełni następujące poprawki:

59, 301 (usunięcie rozdziału o systemach krajowych), 57, 58 (uproszczenie definicji „podstawowego składnika”), 76 (istotny stopień), 82 (dostosowanie do Traktatu z Lizbony), 83 (wprowadzanie w błąd), 103 (kompetencje dotyczące zmian wykazu danych szczegółowych), 149 (uproszczenie), 184 (część I), 185 (żywność niepaczkowana), 217 (środki spożywcze, co do których nie ma obowiązku podawania informacji o wartości odżywczej), 243 (wykaz witamin), 105, 138, 188, 329, 330, 331, 333, 336, 337, 346, 347, 348, 349 (uprawnienia wykonawcze i akty delegowane).

Następujące poprawki zaakceptowano w części:

17, 332, 340 (uprawnienia wykonawcze i akty delegowane), 88, 89 (odpowiedzialność), 118, 119 (sprzedaż na odległość), 155 (formy wyrażania lub prezentacji), 300 (systemy krajowe), 322 (załącznik I).

Następujące poprawki zostały przyjęte co do zasady:

6, 305 (częściowo) (zakres zastosowania rozporządzenia), 7, 34, 37, 39 (część IV i V), 93, 127, 136, 285 (żywność niepaczkowana), 14, 84, 86, 326 (odpowiedzialność), 20, 118, 119 (sprzedaż na odległość), 31 (to samo pole widzenia), 32 (część I) (wyrażanie ilości), 40 (żywność z państw trzecich), 69 (środki przejściowe), 77, 78, 230 (imitacja produktów żywnościowych), 130 (nanoskładniki), 134 (enzymy), 156, 160, 165 (formy wyrażania lub prezentacji), 170 (część I) (informacje podawane dobrowolnie), 170 (część III) (dodatkowe formy wyrażania lub prezentacji), 178 (swobodny przepływ towarów), 194 (wejście w życie art. 29–34), 202, 203, 204, 245, 255 (załączniki), 298 (powtórzenie informacji o wartości odżywczej).

b) **Poprawki już uwzględnione we wniosku Komisji**

Rada świadomie nie uwzględniła w tekście pewnej liczby poprawek, uznając, że zostały one uprzednio uwzględnione w tych częściach wniosku Komisji, które nie zostały zmienione przez Radę. Rada jednak zgadza się co do zasady z poprawkami 71, 72, 142 (częściowo) (kategorie informacji), 98, 99 (warunki przechowywania), 114, 122 (wymogi językowe), 115, 265, 276, 293 (wprowadzanie konsumentów w błąd), 116, 224 (częściowo) (czytelność), 209 (owoce i warzywa), 211 (wody mineralne), 215, 216 (dodatki do żywności).

Podsumowując, 92 poprawki Parlamentu Europejskiego są zgodne co najmniej z duchem stanowiska Rady.

c) Poprawki, które nie zostały przyjęte

Rada nie przyjęła następujących poprawek:

1) Cel projektu rozporządzenia

Zasadnicze cele projektu rozporządzenia zostały przedstawione w motywach 1, 2 i 3 stanowiska Rady. Zmiany dodane do motywu 2, przedstawione w poprawce 1, uznano za zbędne.

Art. 1 ust. 1 wniosku Komisji określa cel rozporządzenia; usunięcie go byłoby niewłaściwe. Poprawka 38 została zatem odrzucona.

Rada uznała, że cel projektu rozporządzenia przedstawiony w art. 3 ust. 1 stanowiska Rady został wyrażony w sposób prawidłowy. Nie stwierdzono potrzeby zmiany sformułowań, dlatego też nie przyjęto poprawki 66.

Zasadniczym celem projektu rozporządzenia jest ochrona konsumentów, jednak nie istnieje ochrona konsumentów bez produkcji żywności; leży zatem w interesie konsumentów uwzględnienie interesów producentów oraz jakości produktów. Poprawka 68 została zatem odrzucona.

2) Działania informacyjno-edukacyjne

Poprawki 4 i 5 wprowadzają do motywów omawianego projektu rozporządzenia Unii Europejskiej odniesienia do działań informacyjno-edukacyjnych, które jednak są instrumentami szczebla krajowego; ponadto żaden element tekstu aktu prawnego nie odpowiada tym motywom. Z tego względu poprawki te zostały odrzucone.

3) Wprowadzanie konsumentów w błąd

Zakaz przypisywania środkom spożywczym właściwości medycznych zawarty w motywie 20 stanowiska Rady został uznany przez Radę za istotniejszy niż treść wersji przedstawionej przez Parlament Europejski. Poprawka 12 została zatem odrzucona.

Szczególne wymagania dietetyczne: zakaz wprowadzony przez Parlament Europejski w poprawce 81 został już uwzględniony w dyrektywie 2009/39/WE ⁽¹⁾ w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego.

4) Oświadczenia żywieniowe i zdrowotne

Oświadczenia żywieniowe i zdrowotne zostały uregulowane rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 ⁽²⁾ w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności. Należy unikać wszelkiego dublowania przepisów omawianego projektu rozporządzenia i rozporządzenia w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych. Z tego względu odniesienie wprowadzone do motywu za pomocą poprawki 13 uznano za niewłaściwe.

Podkreślenie braku lub zmniejszonej ilości składnika odżywczego mogłoby znaleźć się w szarej strefie granicznej między informacją a oświadczeniem; należy unikać wszelkiego dublowania przepisów omawianego projektu rozporządzenia i rozporządzenia (WE) nr 1924/2006. Poprawki 79, 80 zatem odrzucono.

5) Nowe technologie

Poprawka 16 wprowadza nowy motyw opisujący alternatywne sposoby uzyskiwania przez konsumentów informacji ze źródeł innych niż etykiety środków spożywczych, takich jak Internet. Motyw ten jest czysto opisowy i nie ma żadnego odniesienia w głównej części tekstu.

6) Alergeny

W odniesieniu do substancji wywołujących alergię poprawka 18 wprowadza do jednego z motywów wymóg (wskazania śladów substancji), który nie ma żadnego odniesienia w głównej części tekstu.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (Dz.U. L 124 z 20.5.2009, s. 21).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 9).

Zgodnie z poprawką 135 możliwości wywoływania alergii lub nietolerancji powinny być natychmiastowo możliwe do określenia dzięki odniesieniom do alergenów w wykazie składników. Rada uważa, że podanie nazwy produktu, który może wywoływać alergię lub intolerancję, jest wystarczająco jasną informacją dla konsumenta.

7) *Polityka zdrowia publicznego*

Motyw rozporządzenia Unii Europejskiej nie wydaje się właściwym kontekstem do wskazania państwom członkowskim, w jaki sposób powinny prowadzić politykę zdrowia publicznego, która leży w kompetencjach krajowych; poprawka 26 została zatem odrzucona.

8) *Przepisy krajowe*

Art. 37 stanowiska Rady stwierdza, że środki krajowe nie mogą przeszkadzać swobodnemu przepływowi towarów. Poprawka 35 jest zatem zbędna.

9) *Definicje*

- Rada uważa, że definicja prawa dotyczącego informacji o żywności ma zasadnicze znaczenie w kontekście projektu rozporządzenia i że nie należy jej usuwać; poprawka 44 została zatem odrzucona.
- Definicja obowiązkowych informacji na temat żywności wyjaśnia znaczenie tekstu prawnego i nie powinna zostać usunięta; poprawka 45 została zatem odrzucona.
- Definicja żywności paczkowanej zaproponowana przez Komisję, odnosząca się do opakowania i precyzująca, że środek spożywczy jest pakowany przed oferowaniem na sprzedaż, jest kompletniejsza i precyzyjniejsza niż wersja zaproponowana w poprawce 47; poprawka ta została odrzucona.
- Definicja żywności niepaczkowanej jest zbędna i wywołałaby efekt odwrotny od zamierzonego, gdyż „żywność niepaczkowana” to wszelka żywność, która nie jest paczkowana, a istnieje już definicja żywności paczkowanej; ponadto podanie definicji żywności niepaczkowanej otworzyłoby możliwość istnienia środka spożywczego, który nie byłby ani paczkowany, ani niepaczkowany, a to z kolei doprowadziłoby do braku pewności prawnej; poprawka 48 została zatem odrzucona.
- Pojęcie „żywności wytwarzanej ręcznie” nie jest stosowane w stanowisku Rady; definicja jest zatem zbędna i poprawka 292 została odrzucona.
- W definicji „składnika” fraza „pozostałości nie uważa się za składniki” dodaje jasności i pewności; nie należy jej usuwać; poprawka 49 została zatem odrzucona.
- Definicja „poła widzenia” zawarta we wniosku Komisji została uznana za precyzyjniejszą; poprawka 52 została zatem odrzucona.
- Ze względu na jasność i pewność prawną Rada woli utrzymać zawartą we wniosku Komisji wersję definicji „nazwy prawnej” w tekście prawnym; odrzuca zatem poprawki 54 i 129.
- Rada uproszczyła definicję „podstawowego składnika”, usuwając definicje istotnych i charakterystycznych składników żywności, ale zachowała definicję podstawowego składnika w tekście prawnym, gdyż została wykorzystana w jednym z przepisów; poprawka 56 została zatem odrzucona.
- Rada uważa, że pojęcie „produktu zawierającego jeden składnik” jest wystarczająco jasne, by nie wymagać definicji; poprawka 350 zatem nie została przyjęta.
- Rada podjęła decyzję o nieumieszczeniu w tekście definicji „imitacji produktów żywnościowych”, by uniknąć ryzyka wyłączenia z definicji przypadków, które można interpretować jako „imitację żywności” i które powinny zostać objęte tym samym systemem; poprawka 63 zatem nie została przyjęta.

10) *Żywność niepaczkowana*

Rada utrzymała niepaczkowane środki spożywcze w zakresie zastosowania projektu rozporządzenia; odnosi się do nich art. 41. W konsekwencji poprawki 39 (część II i III) i 109 zostały odrzucone.

Zasadniczo w przypadku żywności niepaczkowanej nie wymaga się podawania żadnych informacji prócz informacji o alergenach. Żywność niepaczkowana zwykle nie przekracza granic jednego państwa. Logiczne jest zatem przyznanie państwom członkowskim kompetencji, by mogły wymagać na poziomie krajowym podawania dalszych informacji zgodnie z krajowymi wymogami dotyczącymi diety i priorytetami w zakresie zdrowia publicznego. Poprawki 6 i 184 (część II) zostały zatem odrzucone.

11) *Data produkcji*

Rada ogólnie omówiła kwestię „daty produkcji”. Stanowi ona informację dodatkową, którą musiałby podać podmiot działający na rynku spożywczym, a zatem dodatkowe obciążenie dla podmiotów gospodarczych. Zatem zanim wprowadzony zostanie odnośny wymóg, należy szczegółowo rozważyć potrzebę i użyteczność podawania tej daty. Z tego względu odrzucono poprawki 62, 97, 140.

12) *Pochodzenie żywności*

Unikanie wprowadzania konsumentów w błąd jest jedną z zasad leżących u podstaw przepisów dotyczących pochodzenia w stanowisku Rady. Przepis usunięty poprawką 172 Parlamentu Europejskiego ma na celu właśnie uniknięcie wprowadzania konsumentów w błąd. W konsekwencji poprawka 172, a także 173 zostały odrzucone.

Parlament Europejski zaproponował poprawki wymagające natychmiastowego oznaczania pochodzenia żywności, takiej jak mięso, nabiał, świeże owoce i warzywa, inne produkty jednoskładnikowe oraz mięso i ryby stosowane jako składniki żywności przetworzonej. Stanowisko Rady wymaga również oznaczenia kraju lub miejsca pochodzenia wieprzowiny, baraniny, mięsa koziego i drobiowego. W odniesieniu do innych produktów (innych rodzajów mięsa, mleka, mleka wykorzystywanego jako składnik produktów nabiałowych; mięsa wykorzystywanego jako składnik; nieprzetworzonych środków spożywczych; składników stanowiących ponad 50 % środka spożywczego) Rada przewidziała jednak uprzednie sprawozdanie Komisji mające wykazać wykonalność oznaczenia miejsca pochodzenia. Z tego względu Rada nie była w stanie przyjąć poprawek 101, 309, 328.

Poprawka 24 została odrzucona, gdyż nie wydaje się właściwe, by na szczeblu rozporządzenia zajmować się kwestią wymieniania Unii Europejskiej jako odniesienia w kontekście pochodzenia żywności. Byłby to raczej jeden z elementów podlegających ocenie w sprawozdaniach Komisji i w razie konieczności określony w stosownych środkach wykonawczych.

W odniesieniu do poprawki 50, Rada woli utrzymać szerszy zakres definicji „miejsca pochodzenia żywności” zawarty we wniosku Komisji. Poprawka ta zatem została odrzucona.

W odniesieniu do poprawki 177 Rada nie miała zamiaru ograniczać zakresu pojęcia „pochodzenia”.

Rada podtrzymała możliwość przyjmowania przez państwa członkowskie środków krajowych dotyczących obowiązkowego oznaczania kraju lub miejsca pochodzenia środków spożywczych, o ile istnieje dowiedziony związek między pewnymi właściwościami środka spożywczego a jego miejscem pochodzenia, w celu ochrony jakości lokalnej żywności. Poprawka 179 musiała zatem zostać odrzucona.

13) *Napoje alkoholowe*

Rada zastosowała w stosunku do pewnych szczegółowo określonych napojów alkoholowych zwolnienie z obowiązku umieszczania na etykiecie zarówno pełnego wykazu składników, jak i pełnej informacji o wartości odżywczej. W oczekiwaniu na sprawozdanie Komisji zawierające przegląd sytuacji, które ma zostać przedstawione za pięć lat, można jednak podawać te informacje na zasadzie dobrowolności; zwłaszcza jeśli chodzi o wartość odżywczą w stosunku do napojów objętych wyłączeniem można podawać tylko wartości energetyczne. W stanowisku Rady nie ustanowiono jednak obowiązku podawania informacji dotyczących energii. Poprawka 28 została zatem odrzucona.

Rada świadomie nie objęła wyłączeniem napojów, w których alkohol jest zmieszany z napojami chłodzącymi (potocznie zwanych „koktajlami” – ang. „alcopops”), spożywanych głównie przez młodych ludzi w znacznych ilościach. W konsekwencji Rada nie mogła zaakceptować poprawek 145, 294, 339. Parlament Europejski objął koktajle wyłączeniem, ale z drugiej strony w jednym z motywów wezwał do wprowadzenia w stosunku do nich bardziej restrykcyjnych wymogów dotyczących etykietowania. Rada uważa, że zastosowanie wspólnych wymogów daje wystarczająco dużo informacji o tych napojach. Poprawka 21 została zatem odrzucona.

Z zasady napoje alkoholowe są wyłączone z konieczności opatrywania ich wykazem składników. Jeżeli jednak na poziomie krajowym miały zastosowanie inne przepisy, nie ma powodu, by je zmieniać. Rada nie może więc zaakceptować poprawki 181.

14) Czytelność

Dla Rady jednym z zasadniczych elementów czytelności jest obowiązkowa wielkość czcionki, uzupełniona przez kontrast z tłem i dodatkowe kryteria do określenia przez Komisję w drodze aktów delegowanych. Z tego względu Rada ustaliła wielkość liter czytelnego tekstu na 1,2 mm (wysokość x), zaś Parlament Europejski odnosi się do subiektywnego kryterium (pomocę optyczną). W poprawkach 19, 113 i 334 Parlament Europejski nie rozważył jasno żadnego mierzalnego kryterium czytelności, co było nie do przyjęcia dla Rady.

Parlament Europejski ustanawia zamknięty wykaz dodatkowych kryteriów, zaś Rada pozostawia go otwartym do rozważenia przez Komisję. Rada nie może zaakceptować poprawki 53.

Poprawka 67 wprowadza ogólny przepis oparty na niedookreślonych pojęciach, zgodność z którym będzie niemożliwa do sprawdzenia.

Uwzględniając zawarty w stanowisku Rady ogólny wymóg dotyczący rozmiaru czcionki, poprawka 111, która wymaga pewnej wielkości czcionki dla konkretnych środków spożywczych, nie ma racji bytu.

Ze względu na wysoce techniczny charakter przepisów dotyczących kontrastu między drukiem a tłem Rada uznała za konieczne nadanie Komisji uprawnień do przyjmowania szczegółowych uregulowań. Rada nie może więc zaakceptować poprawki 112.

W odniesieniu do poprawki 117, jeżeli obciążenie dla środowiska byłoby dla prawodawcy kryterium do uwzględnienia w celu ograniczenia wymaganych obowiązkowo informacji, nie powinno mieć bezpośredniego zastosowania do podmiotów działających na rynku spożywczym. Podmioty te powinny zapewnić podanie obowiązkowych informacji w sposób czytelny i nie uwzględniając zwiększenia rozmiaru opakowania ani większego obciążenia dla środowiska. Poprawkę 10 również odrzucono, gdyż zgodnie z nią w jednym z motywów zasugerowano, iż obciążenie dla środowiska będzie stanowić jedno z kryteriów określania nowych informacji obowiązkowych, co jednak nie ma pokrycia w przepisie znajdującym się w głównej części tekstu.

15) Kategorie informacji

Rada uznała za istotne informowanie konsumentów za pomocą etykiet o zagrożeniach dla zdrowia wynikających ze spożywania jedzenia lub napojów w nadmiernej ilości, po upływie daty przydatności do spożycia itd.; poprawka 73, która likwiduje tę możliwość, została zatem odrzucona.

16) Obowiązkowe dane szczegółowe

Kryteria służące określaniu informacji obowiązkowych: zgodnie z wnioskiem Komisji Rada uważa, że potrzeba poznania informacji przez konsumentów jest zasadniczym kryterium pozwalającym na uczynienie jej podania obowiązkowym. Poprawka 75 została zatem odrzucona.

— Składniki: odniesienie do załącznika wprowadzone poprawką 94 nie jest konieczne i mogłoby spowodować problemy, gdyby omawiane rozporządzenie zostało zmienione lub gdyby odnośne przepisy zostały przyjęte w innym akcie prawnym.

— Ilość: jasne jest, że „ilość netto” oznacza ilość żywności, kiedy jest ona umieszczana w opakowaniu; nie ma potrzeby dalszego wyjaśniania tego pojęcia; poprawka 95 została zatem odrzucona.

- Ilość płynów: poprawka 139 wprowadza odniesienie do aktu prawnego, które nie wydaje się istotne dla jasności tekstu.
- Wagi i miary (art. 11): w poprawce 106 Parlament Europejski wprowadza odniesienie do jednego konkretnego aktu prawnego, z którym zgodność musi zostać zapewniona; to pojedyncze odniesienie może sprawiać wrażenie, że wszelkie inne akty prawne nie wchodzą w zakres zastosowania art. 11, a takie przesłanie jest niewłaściwe.
- Umieszczanie informacji: Parlament Europejski wyeliminował opcję umieszczania informacji na etykiecie przyczepionej do opakowania; Rada opowiedziała się za elastycznością i zachowała tę możliwość; poprawka 107 została zatem odrzucona.

17) Wykaz składników – informacja o wartości odżywczej

Wyłączenia z obowiązku podawania informacji o wartości odżywczej: wraz z poprawką 30 Parlament Europejski wprowadził do jednego z motywów kolejny przykład warunków, w których pewien środek spożywczy jest wyłączony z obowiązku podawania informacji o wartości odżywczej. Rada nie widzi potrzeby powtarzania w motywie przypadków wyłączeń omówionych w załączniku V.

Dla Rady niezbędne elementy obowiązkowej informacji o wartości odżywczej to dane dotyczące energii, zawartości tłuszczu, nasyconych kwasów tłuszczowych, węglowodanów, cukrów, białka oraz soli. W konsekwencji Rada nie mogła zaakceptować poprawek 144, 152, 319.

Rada nie może się także zgodzić z poprawką 146 (część I). Rada uważa, że informacje o zawartości cholesterolu są bezużyteczne i wprowadzają konsumentów w błąd, gdyż spożywana ilość cholesterolu nie ma bezpośredniego związku z poziomem cholesterolu w ciele ludzkim.

Rada uważa, że jeżeli wykaz witamin nie jest kompletny, należy uzupełnić załącznik XIII. Poprawka 146 (część II) nie była zatem możliwa do przyjęcia.

Rada wymaga, by zawartość obowiązkowej informacji o wartości odżywczej znajdowała się w tym samym polu widzenia na opakowaniu – na jego przodzie lub w innym miejscu. Zapewni to konsumentowi natychmiastowy dostęp do pełnej informacji, a nie tylko do negatywnych lub pozytywnych cech środka spożywczego. Ponadto Rada pozwoliłaby na dobrowolne powtórzenie pewnych elementów informacji w dowolnym miejscu na opakowaniu. W konsekwencji Rada nie mogła zaakceptować poprawek 161, 313.

Podawanie zawartości energetycznej: w opinii Rady konsument powinien na pierwszy rzut oka w jak największej mierze otrzymać jak najwięcej informacji na temat danego środka spożywczego. Konsument nie powinien otrzymywać niepełnych i zniekształconych informacji dotyczących żywności. Rada zatem nie jest zwolenniczką podkreślania informacji dotyczących jednego elementu z uszczerbkiem dla innych elementów i odrzuca poprawki 158, 159, 162.

Dodatkowe sformułowanie wymagane poprawką 151 nie jest wystarczająco precyzyjne i umieszczenie go w odpowiednim kontekście wymaga przeprowadzenia kampanii informacyjnej. Z drugiej strony, gdyby kampania taka została właściwie przeprowadzona, nie byłoby potrzeby umieszczania tak długiego sformułowania na każdej etykiecie.

Informacje podawane dobrowolnie: Rada uważa, że nawet wtedy, gdy informacja podawana jest dobrowolnie, powinna być podawana z poszanowaniem wymogów prawnych określonych w rozdziale IV rozporządzenia, sekcje 2 i 3. Rada nie była zatem w stanie zaakceptować usunięcia art. 35 ust. 1 i odrzuciła poprawkę 169. Poprawka 170 (część II) jest trudna do wprowadzenia w życie i musiała zostać odrzucona przez Radę: kto ponosiłby odpowiedzialność za udostępnianie informacji opinii publicznej?

Trwale oznakowane szklane butelki przeznaczone do ponownego użycia: Rada uznała, że wymogi dotyczące przekazywania informacji żywieniowych mają zasadnicze znaczenie. Poprawki 124 i 223 zatem odrzucono.

W odniesieniu do definicji małych pojemników w związku z podawaniem obowiązkowych danych szczegółowych Rada nie przyjęła poprawki 125 i pozostała w zgodzie z opinią Komisji: Rada definiuje małe opakowanie jako opakowanie, którego największa powierzchnia jest mniejsza niż 10 cm² i wymaga podawania mniejszej ilości informacji niż Parlament Europejski.

W odniesieniu do definicji małych opakowań wyłączonych z wymogu obowiązkowego podawania informacji o wartości odżywczej Rada utrzymała brzmienie wniosku Komisji: małe opakowanie to opakowanie, którego największa powierzchnia jest mniejsza niż 25 cm²; na tego typu opakowaniach podawanie nawet wartości energetycznej nie jest wymagane. Poprawka 219 została odrzucona.

Kalkulacja wartości energetycznej i odżywczej: zgodnie z poprawką 340 (część I) deklarowane wartości powinno się ustalać na koniec okresu minimalnej trwałości. Rada nie widzi żadnego powodu określania tego okresu.

18) Wymogi dotyczące etykietowania w szczególnym prawodawstwie

Parlament Europejski wprowadził poprawki wymagające od Komisji publikowania wykazu wymogów dotyczących etykietowania zawartych w szczególnych aktach prawa Unii Europejskiej mających zastosowanie do konkretnych środków spożywczych. Uwzględniając fakt, że istnieją publicznie dostępne (np. w Internecie) bazy danych zawierające obowiązujące prawodawstwo, Rada uważa, że sporządzenie takiego wykazu, który musiałby być nieustannie aktualizowany dla zachowania jego przydatności, byłoby zbędnym dodatkowym obciążeniem. Rada nie mogła więc zaakceptować poprawek 15, 41.

W poprawce 42 Parlament Europejski zwrócił się do Komisji o potwierdzenie, że szczególne wymogi są zgodne z omawianym projektem rozporządzenia. Rada może uznać wartość takiego potwierdzenia, ale ze względu na fakt, że zobowiązanie budżetowe nie zostało uwzględnione w omawianym projekcie rozporządzenia w tym celu, ten akt prawny nie jest właściwy, by nakładać na Komisję dodatkowe obciążenie. Rada nie mogła więc zaakceptować poprawki 42.

19) Nazwa na etykiecie

Dla Rady osoba określona na etykiecie powinna ponosić odpowiedzialność za informacje na temat środka spożywczego. Rada rozważyła kwestię dostępnej powierzchni etykiety i nie mogła przyjąć poprawki 100 ze względu na wykazy osób, które należałoby zidentyfikować.

20) Wyrażanie ilości w przeliczeniu na porcję

Parlament Europejski wymaga wyrażenia w przeliczeniu na porcję informacji o wartości odżywczej niezależnie od jej wyrażenia w przeliczeniu na 100 g lub 100 ml (poprawka 313); skreślił on zatem art. 32 ust. 1 wniosku Komisji, w którym wyrażenie w przeliczeniu na porcję zostało dopuszczone jako jedna z możliwości (poprawka 153). Rada zezwala na wyrażenie w przeliczeniu na porcję jako uzupełnienie wyrażenia w przeliczeniu na 100 g lub 100 ml, które jest jedyną formą wyrażenia ilości umożliwiającą porównanie produktów. Z tego względu obydwie poprawki zostały odrzucone.

21) Dodatkowe formy wyrażania i prezentacji informacji

Rada zezwala na stosowanie przez podmioty działające na rynku spożywczym dodatkowych form wyrażania lub prezentacji informacji i uznaje poprawki 11, 102 za zbyt restrykcyjne.

Rada nie była w stanie zaakceptować skreślenia art. 34 ust. 1–3 wniosku Komisji dotyczących form prezentacji informacji; z tego powodu odrzuciła poprawkę 316.

22) Odstępstwa dla mikroprzedsiębiorstw

Większość podmiotów działających na rynku spożywczym i umieszczających swoje produkty na rynku europejskim to małe i średnie przedsiębiorstwa. Jeżeli mikroprzedsiębiorstwa byłyby zwolnione z obowiązków określonych w projekcie rozporządzenia, znaczyliby to, że znaczny odsetek produktów znajdujących się na rynku UE będzie zwolniony z obowiązku podawania zasadniczych informacji. Rada nie mogła więc zaakceptować poprawek 104 i 221.

23) Uprawnienia wykonawcze i akty delegowane

Parlament Europejski i Rada mają rozbieżne opinie co do delegowania uprawnień prawodawczych na rzecz Komisji, zwłaszcza w tym, co się tyczy art. 13 ust. 3 (poprawka 108); art. 26 ust. 2 i art. 30 ust. 4 (poprawki 338 i 341 (część II); art. 29 ust. 4 (poprawka 146 (część III)); artykuł 35 ust. 6 (poprawka 174).

24) *Wegetarianizm*

W odniesieniu do poprawki 175 wydaje się przedwczesne umieszczenie w tekście prawnym dwóch pojęć, które nie zostały zdefiniowane na poziomie unijnym lub międzynarodowym i z którymi łączy się znaczna niepewność. Rada odrzuciła tę poprawkę.

25) *Data minimalnej trwałości i data przydatności do spożycia*

Parlament Europejski zaproponował definicję daty przydatności do użycia (art. 2). Zamiast wprowadzenia definicji Rada preferowała utrzymać wyjaśnienie zamieszczone w art. 24 ust. 1. Poprawka 61 została odrzucona.

W odniesieniu do wykazu obowiązkowych danych szczegółowych (art. 9) wyjaśnienie wprowadzone w poprawce 96 dotyczące daty przydatności do spożycia zostało w wystarczającym stopniu uwzględnione w art. 25. Poprawka została odrzucona.

Parlament Europejski opowiedział się za przeniesieniem, z niewielkimi zmianami, treści załącznika IX do głównej części tekstu projektu rozporządzenia. Rada nie widzi w tym żadnej korzyści z punktu widzenia jasności tekstu. Poprawki 141, 241 uznano za zbędne i odrzucono.

26) *Zainteresowane strony, z którymi przeprowadza się konsultacje w kontekście procedury notyfikacji o środkach krajowych*

Parlament Europejski przewidział formalną procedurę notyfikacji dotyczącą wszystkich zainteresowanych stron zgodnie z dyrektywą 98/34/WE. Rada, zgodnie z wnioskiem Komisji, uważa, że wszelkie decyzje dotyczące potrzeby przeprowadzenia konsultacji z zainteresowanymi stronami powinny być podejmowane po rozpatrzeniu konkretnego przypadku i w sposób nieformalny. Poprawki 186 i 187 zatem odrzucono.

27) *Załączniki*

- *Izomaltuloza i D-tagatoza*: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności nie wydał jak dotąd opinii w sprawie tych dwóch produktów; Rada uznała za przedwczesne antycypowanie wyników badań naukowych przez włączenie tych produktów do tekstu; z tego powodu odrzucono poprawkę 197.
- *Białko mleka*: formuła zawarta we wniosku Komisji podaje przeciętną zawartość białka we wszystkich produktach; jeżeli dla każdego konkretnego przypadku podawana będzie osobna formuła, obliczenia staną się zbyt trudne i skomplikowane. Rada przychyliła się do brzmienia wniosku Komisji i odrzuciła poprawkę 198.
- *Płatki jadalnego złota*: definicja jest zbędna, gdyż to pojęcie nie występuje w stanowisku Rady. Poprawka 199 zatem nie została przyjęta.
- *Przednia strona opakowania*: definicja jest zbędna, gdyż to pojęcie nie występuje w stanowisku Rady. Poprawka 200 zatem nie została przyjęta.
- *Produkty mięsne pochodzące ze specjalnego uboju*: Rada nie zamierzała wprowadzać szczególnych etykiet dla tego rodzaju mięsa. Poprawka 205 zatem nie została przyjęta.
- *Słodziki*: Rada nie wymagała, by nazwa środka spożywczego pojawiała się w głównym polu widzenia; ponadto Rada nie uważała za istotne etykietowania słodzików w głównym polu widzenia. Poprawka 317 została odrzucona.
- *Fenyloalanina* to poprawna z naukowego punktu widzenia nazwa substancji, która może powodować negatywne skutki dla zdrowia ludzkiego. Rada nie widziała żadnego powodu zastąpienia terminu stosowanego i ustalonego w rozporządzeniu (WE) nr 1333/2008. Poprawka 206 została odrzucona.
- *Etykietowanie dodatków*: dodatki do żywności są już uwzględnione w wykazie składników; wymóg przedstawiony w poprawce 275 spowodowałby konieczność podwójnego etykietowania.
- *Proteiny wołowe i wieprzowe stosowane w produkcji wyrobów drobiowych*: choć informacja ta może być bardzo istotna, zwłaszcza dla osób, na których sposób żywienia wpływają przekonania religijne, Rada uznała, że nie ma potrzeby podwójnego etykietowania ze względu na to, że wołowina i wieprzowina powinny zostać wymienione w wykazie składników; poprawka 207 została zatem odrzucona.

- Przyprawy: pojęcie przypraw jest tak szerokie i mało precyzyjne, że mogłoby na przykład obejmować sosy do sałatek, Rada jednak nie chce ich zwolnienia z obowiązku podawania informacji o wartości odżywczej; poprawka 212 została zatem odrzucona.
- Cukry, nowe rodzaje cukrów i rodzaje mąki: Rada uznała, że te produkty powinny być opatrzone stosownymi informacjami o żywności; poprawki 213 i 214 zatem odrzucono.
- Ozdobne opakowania prezentów, mieszane wielopaki i zestawy najprawdopodobniej zawierają żywność o zwyczajowej zawartości odżywczej, o której konsument musi zostać poinformowany; słodyczne, wyroby z cukru i czekolady w formie figurek nie powinny być objęte wyłączeniem ze względu na to, że cukier i czekolada nie są nim objęte; poprawka 218 została zatem odrzucona.
- Środki spożywcze w ilości poniżej 5 g/ml: zgodnie ze stanowiskiem Rady w przypadku żywności paczkowanej najczęściej są objęte tiret osiemnastym; w przypadku żywności niepaczkowanej regulacji powinny dokonać państwa członkowskie; poprawka 222 została zatem odrzucona.
- Ponownie zamrożony, rozmrożony: te dwa terminy zostały dodane do zwykłej listy przykładów; nie ma potrzeby rozważania, czy włączyć je do wykazu; jest to zbędny dodatek; poprawka 225 zatem nie została przyjęta.
- Obecność składników pochodzących od innego zwierzęcia niż zwierzę stanowiące podstawowy składnik produktu spożywczego lub wody wskazana wraz z nazwą środka spożywczego: wskazanie takich składników w wykazie składników jest obowiązkowe; dalsze ich wskazanie wraz z nazwą żywności dałoby w rezultacie podwójne etykietowanie, które nie zwiększyłoby czytelności etykiet ani ich nie wyjaśniło, a jedynie stanowiłoby dodatkowe obciążenie dla podmiotów działających na rynku spożywczym bez żadnych wyraźnych korzyści dla konsumenta; poprawki 226, 227, 228 zatem odrzucono.
- Osłonki kiełbas: jelita sztuczne muszą być oznakowane zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. j) stanowiska Rady. Jelita naturalne z reguły wchodzą w zakres informacji podawanych dobrowolnie; oba rodzaje osłonek są bezpieczne i byłoby niesprawiedliwe wprowadzać preferencje wobec jednego z nich, gdyż osłonki kolagenowe także pochodzą ze źródeł naturalnych. Producenci, którzy chcą promować osłonki z przewodu pokarmowego lub zwierząt parzystokopytnych, mogą to robić dobrowolnie; poprawka 229 została zatem odrzucona.
- Preparaty na bazie przypraw i ziół: jeśli pojęcie to jest synonimem mieszanki, to jest zbędne. Jeśli natomiast oznacza ono preparaty na bazie przypraw i ziół z dodatkiem innych składników, to jego miejsce nie jest w tym rzędzie tabeli. Poprawka 231 została zatem odrzucona.
- Pochodzenie oleju/tłuszczy: Rada zauważyła już, że informacje bardziej szczegółowe niż informacje o roślinnym lub zwierzęcym pochodzeniu olejów/tłuszczy powodowałyby dalsze koszty dla podmiotów działających na rynku spożywczym i nie byłyby uzasadnione, biorąc pod uwagę polepszenie informacji o wartości odżywczej. Poprawki 263 i 279 zatem odrzucono.
- Uwodorniony: jeśli taką informację można już uzyskać z innych źródeł, nie ma potrzeby jej powtarzać. Rada opowiedziała się za wersją Komisji i odrzuciła poprawkę 232.
- Skrobie: stanowisko Rady obejmuje wszystkie rodzaje skrobi, a zatem Rada nie widzi żadnej korzyści w dalszym wyliczaniu podgrup skrobi. Poprawka 234 jest bezcelowa, i została odrzucona.
- Koloryzujący środek spożywczy: jest to ogólna kategoria, w której mogłyby się mieścić różne rodzaje składników. Lepiej jest wymienić te składniki, zamiast tworzyć dla nich ogólną kategorię, która zmniejszałaby ilości informacji dostarczanych konsumentom. Poprawka 235 została zatem odrzucona.

- Mięso odkostnione mechanicznie: Rada utrzymała koncept, który obejmuje oba procesy mechanicznego odkostniania mięsa, z uwzględnieniem tego, że po ich przeprowadzeniu nie da się ich odróżnić. Gdy Rada podjęła tę decyzję, „Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przyszłego zapotrzebowania na mięso odkostnione mechanicznie i jego wykorzystywania w Unii Europejskiej, w tym polityki informacyjnej wobec konsumentów” ⁽¹⁾ nie był jeszcze dostępny. Rada nie zaakceptowała zatem poprawki 236.
- Enzymy i ekstrakt z celulozy: żadna z tych kategorii funkcjonalnych nie powinna się znaleźć w wykazie znajdującym się w załączniku V stanowiska Rady. Etykietowanie enzymów jest uregulowane rozporządzeniem (WE) nr 1332/2008 ⁽²⁾. Stosowanie ekstraktu z celulozy jako dodatku do żywności jest uregulowane rozporządzeniem (WE) nr 1333/2008 ⁽³⁾. W związku z tym poprawki 237 i 307 zostały odrzucone.
- Sprzedawana na sztuki lub wazona: zwykle żywność sprzedawana w obecności nabywcy jest żywnością niepaczkowaną, lecz może być inaczej. Nie ma żadnej korzyści z ograniczania zakresu tego przepisu, a zatem poprawka 238 została odrzucona.
- Inne zwolnienia: ten przepis jest zbędny, a zatem poprawka 239 została odrzucona.
- Referencyjne wartości spożycia: z kontekstu wyraźnie wynika, że referencyjne wartości spożycia są „dzienne”. Poprawka 242 jest niepotrzebna, a zatem została odrzucona.
- Informacje w kJ: legalne jednostki miar, które muszą być używane do wyrażania wartości energetycznej, zostały ustalone przez dyrektywę 80/181/EWG; pkt 1.2.3 załącznika przewiduje, że wartość energetyczna powinna być wyrażona w dżulach, a zatem wyrażanie jej w kJ na etykietach żywności jest obowiązkiem w świetle prawa. Poprawki 246 i 248 odrzucono.

Części poprawek nie uwzględniono w stanowisku Rady, gdyż zostały one uznane za niepotrzebne lub niezgodne z nim.

Poprawki 2, 3, 8, 9, 27, 29, 43, 46, 55, 60, 70, 92, 123, 126, 132, 133, 137, 143, 168, 201, 208, 299 odrzucono ze względu na ich charakter głównie językowy lub na brak istotnych zmian w znaczeniu tekstu.

IV. PODSUMOWANIE

Rada uważa, że jej stanowisko w pierwszym czytaniu jest wyważonym kompromisem pomiędzy potrzebą osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia i interesów konsumenta, a potrzebą ochrony słuszných interesów producentów i promowania produktów wysokiej jakości, przy jednoczesnym zagwarantowaniu swobodnego przepływu towarów.

Rada oczekuje konstruktywnej dyskusji z Parlamentem Europejskim w drugim czytaniu w celu szybkiego przyjęcia rozporządzenia.

⁽¹⁾ 17547/10.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1332/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie enzymów spożywczych (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 7).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16).

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL